

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิค
การแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

LEARNING MANAGEMENT BASED ON THE LANGUAGE TEACHING
FOR COMMUNICATION COMBINED WITH GROUPING
TECHNIQUES TO DEVELOP CHINESE SPEAKING SKILLS
FOR EVERYDAY USE OF SECONDARY 4 (GRADE 10) STUDENTS

พิทยรัศมี แยมประยูร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสาน
เทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีน
ในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

พิทยรัศมี แยมประยูร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสาน
เทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนใน
ชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

Learning Management Based on the Language Teaching for
Communication Combined with Grouping Techniques
to Develop Chinese Speaking Skills for Everyday Use of
Secondary 4 (Grade 10) Students

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร

สาขาวิชา

การพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน

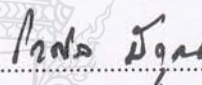
อาจารย์ที่ปรึกษา

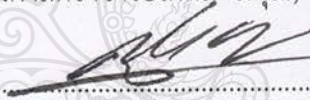
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สริน เจริมไธสง, ค.ด.

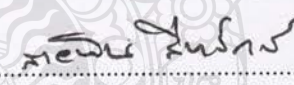
ปีการศึกษา

2563

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์โกศล มีคุณ, กศ.ด.)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุทธิพร บุญส่ง, ศษ.ด.)

..... กรรมการ
(อาจารย์สายพิน สัทรักษ์, ค.ด.)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สริน เจริมไธสง, ค.ด.)

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล, ค.อ.ม.)

วันที่ 19 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2563

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ชื่อ - นามสกุล	นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร
สาขาวิชา	การพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สริน เจิมไธสง, ค.ด.
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 50 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม 3) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ t-test (Dependent Samples) และ t-test (Independent Samples)

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้ 1) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีน แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เทคนิคการแบ่งกลุ่ม

Thesis Title	Learning Management Based on the Language Teaching for Communication Combined with Grouping Techniques to Develop Chinese Speaking Skills for Everyday Use of Secondary 4 (Grade 10) Students
Name – Surname	Miss Pittayarat Yamprayoon
Program	Curriculum Development and Instructional Innovation
Thesis Advisor	Assistant Professor Rossarin Jermtaisong, Ed.D.
Academic Year	2020

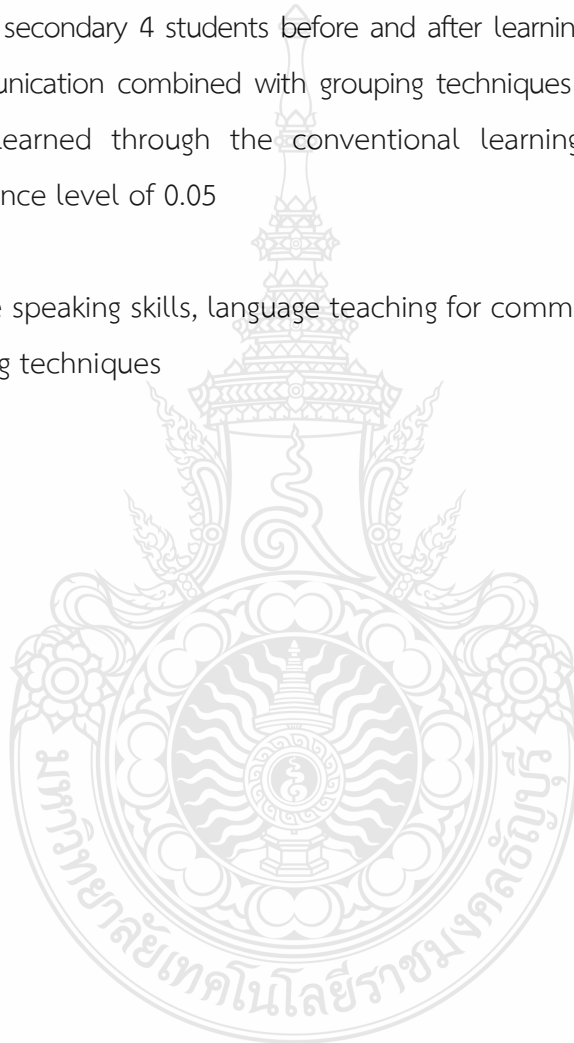
ABSTRACT

The objectives of this study were to: 1) compare Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 (grade 4) students before and after learning through the conventional learning management, 2) compare Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 students before and after learning through the language teaching for communication combined with grouping techniques as the learning management, and 3) compare Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 students who had received the learning management based on the language teaching for communication combined with grouping techniques and the conventional learning management.

The samples for this research included 50 secondary 4 students at Prathandongrungwittayakarn school, Secondary Educational Service Area Office 8. The students were in the second semester of 2019 and selected by the cluster random sampling method. The study was undertaken in the second semester in the 2019 academic year, using a pretest-posttest nonequivalent-groups design. The tools of this study were: 1) a conventional learning management plan, 2) a learning management plan based on the language teaching for communication combined with grouping technique as the learning management, and 3) a Chinese communication skill test. The statistics used to analyze the data were comprised of mean, standard deviation, t-test (dependent samples), and t-test (independent samples).

The research results were as follows: 1) Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 students before and after learning through the conventional learning management were different at a significance level of 0.05, 2) Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 students before and after learning through the language teaching for communication combined with grouping techniques as the learning management were different at a significance level of 0.05, and 3) Chinese speaking skills for everyday use of secondary 4 students before and after learning based on the language teaching for communication combined with grouping techniques were significantly higher than those who learned through the conventional learning management, with a statistically significance level of 0.05

Keywords: Chinese speaking skills, language teaching for communication, grouping techniques

กิตติกรรมประกาศ

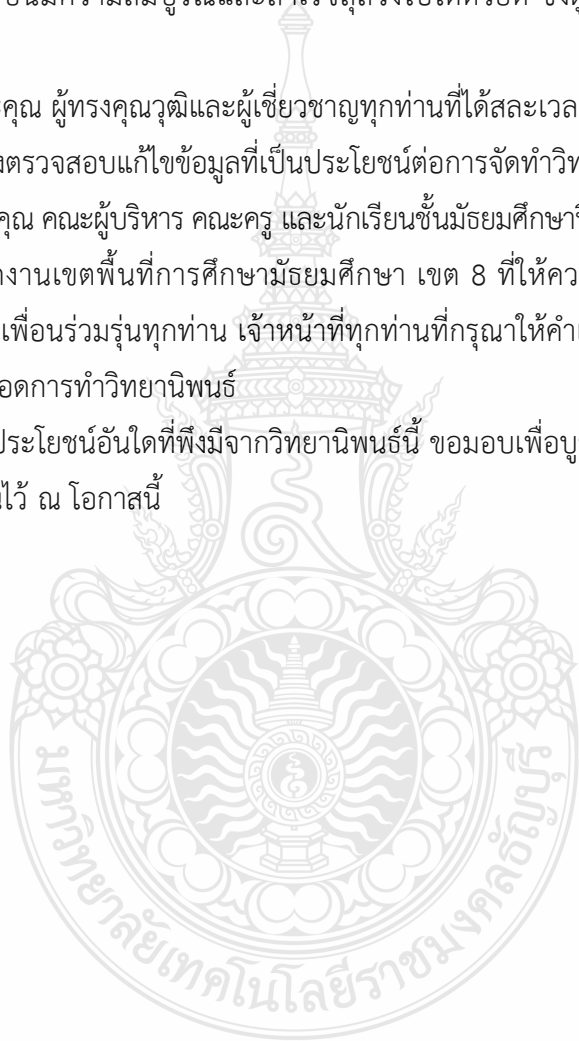
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน เจริมไธสง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งกรุณาให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำประเด็นต่างๆ ในการศึกษา ซึ่งแนวทางในการแก้ปัญหา การศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมให้ตลอดเวลา อันเป็นประโยชน์ในการทำวิจัย เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์และสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้สละเวลาพิจารณาวิทยานิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะ รวมทั้งตรวจสอบแก้ไขข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร คณะครู และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระแท่นดงรัง วิทยาการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้ เครื่องมือ และขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นทุกท่าน เจ้าหน้าที่ทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยเหลือติดต่อประสานงานอย่างดีตลอดการทำวิทยานิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์อันใดที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์นี้ ขอมอบเพื่อบูชาคุณบิดา มารดา อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

พิthyร์ศม์ แยมประยูร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(6)
สารบัญ.....	(7)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	11
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	11
1.2 คำถามของการวิจัย.....	14
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	14
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	15
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	15
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	16
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	17
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	17
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	19
2.2 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching).....	23
2.3 เทคนิคการแบ่งกลุ่ม.....	33
2.4 ทักษะการพูด.....	39
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
3.1 แบบแผนการทดลอง.....	55
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	57
3.3 เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ แบบปกติ.....	69
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม.....	69
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียน การสอนแบบปกติ.....	70
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	72
5.2 การอภิปรายผล.....	73
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	75
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย.....	85
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	92
ภาคผนวก ค คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	147
ประวัติผู้เขียน.....	158

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 ตัวชี้วัดชั้นปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	20
ตารางที่ 2.2 ตัวชี้วัดชั้นปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก	21
ตารางที่ 3.1 แบบแผนการทดลอง The Pretest - Posttest Nonequivalent – Group Desig	55
ตารางที่ 3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม.....	59
ตารางที่ 3.3 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของ Linder.....	62
ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ.....	69
ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม.....	70
ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มและการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ.....	71

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	17
ภาพที่ 2.1 แผนผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Teaching Stage).....	31

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนและในภูมิภาคต่างๆ ของโลก และมีแนวโน้มที่จะขยายบทบาทในประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง จึงมีผู้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลก นับเป็นลำดับสองรองจากภาษาอังกฤษ และเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ ดังนั้น ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญและจำเป็นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการศึกษา สำหรับประเทศไทยและประเทศจีนมีความสัมพันธ์ทางการทูตที่ดี โดยมีการร่วมลงทุนในธุรกิจ และการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่อง (ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยจีน, 2557 อ้างถึงใน อติเรก นวลศรี, 2558, น.150) ซึ่งเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศเป็นอย่างดี ทำให้ประเทศไทยได้เริ่มผลักดันให้คนไทยเรียนภาษาจีน ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาของรัฐและเอกชน เช่นเดียวกับภาษาต่างประเทศอื่นๆ อาทิ ฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน ญี่ปุ่น เป็นต้น เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร สร้างความร่วมมือทางการค้า เศรษฐกิจ และภาคบริการต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ภาษาจีนในการติดต่อ

จากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดให้มีการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ขึ้น และได้บรรจุภาษาจีนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มุ่งหวังเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.211) ทั้งนี้สถานศึกษาสามารถเปิดรายวิชาภาษาจีนเป็นรายวิชาเพิ่มเติม หรือเปิดเป็นแผนการเรียนในหลักสูตรได้ตามความพร้อมของสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.211)

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ผู้สอนควรตระหนักและทำความเข้าใจ เพื่อได้วางรูปแบบแนวการสอนให้ถูกต้องทำให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์ในการใช้ภาษา และสามารถนำไปใช้สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน (กาญจนา จันทะดวง, 2542, น.51-59) เมื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน จะพบว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและเป็นทักษะจำเป็นพื้นฐาน เพราะ

ทักษะการพูดใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และเป็นกระบวนการสำคัญที่ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ รวมถึงความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด (สุเมิตรา อังวิวัฒนกุล, 2540, น.167) ซึ่งสอดคล้องกับ เออร์ (Ur, 1981, p.2 อ้างถึงใน อติกาณต์ ทองมาก, 2552, น.1) ที่กล่าวไว้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ ไบลีย์ และ ซาเวจ (Bailey and Savage, 2005) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ ซึ่งทักษะการพูดเป็นทักษะที่ถูกให้ความสำคัญมาก เนื่องจากใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน

ทักษะการพูดที่ดีนั้นผู้พูดต้องมีองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร ได้แก่ 1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง 2) ความสามารถทางด้านสังคม 3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (รูปทอง กว่างสวาสดี, 2545, น.18) ทั้งนี้การพูดเพื่อการสื่อสารให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้พูดต้องมีจุดมุ่งหมายในการพูด ทักษะความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ รวมถึงปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้การสื่อสารภาษาจีนนั้น การออกเสียงเป็นทักษะเบื้องต้นที่สำคัญ ถ้าผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ ยังส่งผลต่อการสื่อสารที่ผิดพลาดด้วย ดังนั้น การเรียนภาษาจีนต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการออกเสียง การออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่ออนาคตของผู้เรียนโดยตรง ถ้าครูสอนมีทักษะการออกเสียงได้ดี ก็จะส่งผลดีต่อผู้เรียนในอนาคต ทำให้มีทักษะที่ดีในการสื่อสาร แต่หากสอนแล้วผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้องอาจส่งผลทำให้ผู้เรียนไม่ชอบภาษาจีนได้ เพราะฉะนั้น ผู้เรียนจะเรียนภาษาจีนได้ดีหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับการเริ่มเรียนการออกเสียง (Shenli'na and Yu Yanhua, 2009 อ้างถึงใน นภาพร บำรุงศิลป์ และ สมพร โกมารทัต, 2559, น.802) ด้วยเหตุผลดังกล่าวหากนักเรียนมีทักษะการพูดจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และยังทำให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น จะเห็นว่า การพูดเป็นสมรรถนะด้านหนึ่ง ที่ควรได้รับการพัฒนาในการศึกษาทุกระดับ

ทักษะการพูดภาษาจีน แม้ว่าจะเป็นสิ่งจำเป็นและมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยเป็นเวลานาน แต่จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีน พบว่าการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Nuansri, 2015) และประสิทธิผลการเรียนต่ำ โดยเฉพาะทักษะการพูด (วรากร แซ่พุ่น และคณะ, 2560, น.133) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนมุ่งเน้นเพื่อวัตถุประสงค์ แต่ไม่มุ่งเน้นทางด้านการใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเน้นการเขียนและอ่าน

มากกว่านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน (สุริพร ไตรจันทร์, 2557, น.199) และวิธีการสอนไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนตั้งใจและสนใจเรียนภาษาจีน ทั้งนี้การเรียนการสอนภาษาจีนโดยทั่วไปยังใช้ระบบเก่า ซึ่งเน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน โดยไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง (วรากร แซ่พุ่น และคณะ, 2560, น.126-136) สอดคล้องกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาการ ที่พบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนยังไม่บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากผู้เรียนไม่มีความกล้าในการใช้ภาษา จำคำศัพท์ได้น้อย

แนวทางในการพัฒนาทักษะพูดภาษาจีนที่เน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายในการสอนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศ ได้แก่ รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching-CLT) เนื่องจากในปัจจุบันการสอนภาษาจะเน้นเพื่อการสื่อสารและคำนึงถึงแนวทฤษฎีการรับรู้ทางธรรมชาติของมนุษย์ โดยเน้นการรับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายทุกครั้ง ก่อนที่จะจัดกระบวนการสอนแบบเน้นการปฏิบัติให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาได้จริงตามสภาพแวดล้อมต่างๆ และการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนและการแสดงความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ เพื่อให้การสื่อสารเป็นจริงตามความต้องการของผู้เรียน ตลอดจนเน้นการใช้ภาษามากกว่าความเข้าใจว่า ภาษาคืออะไร และเป็นอย่างไร แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การใช้ภาษา เพื่อนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารที่มีระบบ ระเบียบ มีจุดมุ่งหมาย มีองค์ประกอบต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้การสื่อสารถูกต้องเหมาะสม เป็นที่ยอมรับในสังคมที่ใช้ภาษานั้น รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร (เฉลิมทองนวล, 2554, น.3) มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง โดยครูผู้สอนคอยกระตุ้นและช่วยเหลือผู้เรียนให้รู้จักแสดงออก ทั้งทักษะการพูด และทักษะการเขียน รวมทั้งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความที่อ่านหรือเข้าใจสิ่งที่ฟัง (มลฑา ตุ่มอ่อน, 2551, น.33) โดยให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วและไม่ละเลยความถูกต้อง เน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น การสร้างสถานการณ์การสนทนาและโต้ตอบ (ฮาฮีต๊ะ ดินามอ, 2552, น.61) กล่าวคือ รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถนำทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเหมาะกับการสอนการพูดภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ การนำวิธีการหรือเทคนิคการสอนมาใช้ร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ภาษาจีนได้ผลดีกว่าใช้เทคนิคเดียว ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536, น.90-124) ได้กล่าวว่า การใช้เทคนิคสองเทคนิคได้ผลดีกว่าใช้เทคนิคเดียว ซึ่งทักษะกระบวนการกลุ่มเป็นเทคนิคที่

แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อสนับสนุน ส่งเสริม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในกลุ่มทำงานร่วมกัน ภายในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน โดยมีการแสวงความคิดเห็นและการสนทนาร่วมกัน การจัดการเรียนการสอนสามารถใช้เทคนิคการสอนแบบต่างๆ ได้ เช่น การฝึกเดี่ยว การฝึกเป็นคู่ และการฝึกเป็นกลุ่ม ซึ่งหากผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเทคนิคการสอนต่างๆ ก็จะทำให้เกิดข้อดี เช่น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น มีความเป็นผู้นำ และกล้าใช้ภาษาในการแสดงออกมากขึ้น ซึ่งการที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งแบบคู่และกลุ่มย่อยจะทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะได้ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อผู้เรียนได้มีความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการศึกษาต่อ รวมทั้งในการประกอบอาชีพ

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารและเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางการวางแผนและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในอนาคต

1.2 คำถามของการวิจัย

1.2.1 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือไม่

1.2.2 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือไม่

1.2.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สูงกว่าหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระแต่นดงรังวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 122 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนพระแต่นดงรังวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ได้นักเรียนจำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 25 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และ กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

1.5.2 ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 2 วิธี

1) การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

2) การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.5.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาจีนครั้งนี้ มาจากหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี

ม.4 - ม.6) รายวิชาภาษาจีน 2 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ สาระเรื่อง zì wǒ jiè shào 自我介绍? (แนะนำ

ตัวเอง) nǐ jīn nián dà duō dà 你今年多大? (ปีนี้คุณอายุเท่าไร) nǐ shì nǎ guó rén 你是哪国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน)

และ nǐ xǐ huān chī shén me 你喜欢吃什么? (คุณชอบทานอะไร)

1.5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ศึกษา

ทำการทดลองภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้เวลาดทดลอง จำนวน 8 สัปดาห์
สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียน
การสอนตามทฤษฎีการรับรู้ทางธรรมชาติของมนุษย์ โดยเน้นให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา
ได้จริงตามสภาพแวดล้อมต่างๆ และการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียน และการแสดงความคิดเห็น
ร่วมกันเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ เพื่อการสื่อสาร

1.6.2 เทคนิคการแบ่งกลุ่ม หมายถึง การฝึกทักษะแบบคู่ และกลุ่มย่อย โดยใช้เทคนิคการพูด
รอบวง เทคนิคการพูดเป็นคู่ และเทคนิคคิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด

1.6.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการ
แบ่งกลุ่ม หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนฝึกทักษะเพื่อสร้างประสบการณ์ในการใช้ภาษา
ตามสภาพแวดล้อมต่างๆ การมีปฏิสัมพันธ์กัน และการแสดงความคิดเห็น ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้
1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) 3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการ
สื่อสาร (Production) โดยในแต่ละขั้นตอนฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นคู่ และกลุ่มย่อย ด้วย
เทคนิคการพูดรอบวง เทคนิคการพูดเป็นคู่ และเทคนิคคิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด

1.6.4 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู เพื่อฝึกทักษะการ
พูดเพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อม

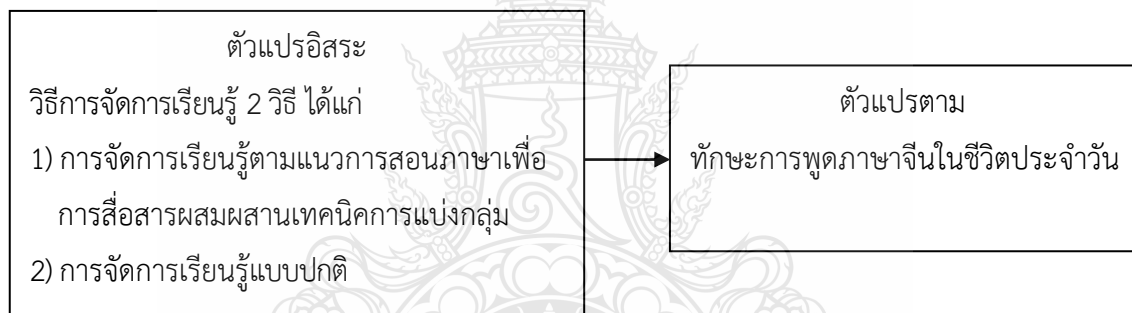
กระตุ้นความสนใจในเนื้อหาที่กำลังจะเรียน 2) ชี้สอน เป็นการดำเนินกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้ 3) ชี้สรุป เป็นการสรุปเนื้อหา เน้นย้ำให้เกิดความรู้ที่ตรงตามจุดประสงค์ที่วางไว้

1.6.5 ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาจีนแมนดาริน หรือภาษาจีนกลาง เพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยวัดจากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการสื่อสารของ Linder

1.6.6 ภาษาจีน หมายถึง ภาษาจีนแมนดาริน หรือภาษาจีนกลาง

1.6.7 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระเทพมหารังษิยาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้ตามธรรมชาติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.8.2 ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนในด้านการฟัง การอ่าน การเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาสาระจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวบรวมได้ดังนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 2.1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้และทักษะทางภาษา
 - 2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี ม.4 - ม.6)
 - 2.1.3 คำอธิบายรายวิชา
- 2.2 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Language Teaching)
 - 2.2.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2.3 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 2.3 เทคนิคการแบ่งกลุ่ม
 - 2.3.1 การแบ่งกลุ่ม
 - 2.3.2 เทคนิคการแบ่งกลุ่มตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 2.4 ทักษะการพูด
 - 2.4.1 ความหมายของการพูดและทักษะการพูด
 - 2.4.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.4.3 การวัดและประเมินทักษะการพูด
 - 2.4.4 การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้และทักษะทางภาษา

การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนไทย แล้วทวีความซับซ้อนขึ้นทั้งแนวลึกและกว้างตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจ เนื้อหาภาษาต่างๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว แล้วค่อยๆ ขยายออกในลักษณะซ้ำแล้วซ้ำ ผู้เรียนจะเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง สามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาจีน เมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนทั้งสามหลักสูตร จะมีความรู้ ความสามารถ และทักษะการสื่อสารภาษาจีนในระดับที่เท่าเทียมกัน ครูต้องทำความเข้าใจ หลักสูตรและออกแบบบทเรียนโดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะศึกษามุ่งศึกษาความรู้ โดยสังเขปได้ดังนี้

1) ความรู้ทางภาษา

(1) รู้และเข้าใจการออกเสียง - รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียง การแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้ จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไปลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียงและน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อความหมายพิเศษได้

2) ทักษะทางภาษา

(1) มีสมรรถนะทางภาษา - เข้าใจและสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อ้อลา ขอบคุณ ขอโทษ อวยพร เชื่อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ท่าที ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต - การเรียน - สถานการณ์ - ประเด็นทาง สังคมและวัฒนธรรม

(2) เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวันสู่เรื่องไกลตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

(3) เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญ ใช้ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและชดถেলাภาษาได้อย่างเหมาะสม

2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี ม.4 - ม.6)

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตารางที่ 2.1 ตัวชี้วัดชั้นปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน	ตัวชี้วัดชั้นปี
มาตรฐาน ต 1.1	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ 2. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ
มาตรฐาน ต 1.2	<ol style="list-style-type: none"> 1. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล 2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ 4. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ
มาตรฐาน ต 1.3	<ol style="list-style-type: none"> 1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว 2. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตารางที่ 2.2 ตัวชี้วัดชั้นปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน	ตัวชี้วัดชั้นปี
มาตรฐาน ต 4.1	ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

1) ผลลัพธ์ที่ควรเกิดจากการเรียนรู้

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงคำ ประโยค ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่เสียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2) สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็นต่างๆ ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3) พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ทั้งในห้องเรียน สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4) เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน อธิบายหรืออภิปรายเกี่ยวกับวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมและประเพณีของจีน เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษา และ วัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5) ใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม

6) มีทักษะการใช้ภาษาจีน (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและ นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอื่นๆ ที่จำเป็นตามสถานการณ์

7) ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

2.1.3 คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาระบบสัทอักษรพินอิน เสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การประสมสัทอักษร การเปลี่ยนเสียงของวรรณยุกต์ และเสียงพิเศษต่างๆ การแยกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระที่ใกล้เคียงกัน การแยกความแตกต่างของคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน การฝึกการสนทนาที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันโดยจำลองสถานการณ์ต่างๆ ในการทักทาย การกล่าวขอบคุณ การกล่าวขอโทษ การกล่าวเชื้อเชิญ การถามทุกข์สุข การถามถึงสุขภาพ การถามชื่อ - สกุล การถามเชื้อชาติ การสั่งอาหาร การถามราคาสิ่งของต่างๆ การถามทิศทาง

โดยใช้กระบวนการฟัง การพูด การเขียน กระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการฟัง และแยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระที่ใกล้เคียงกัน คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน การใช้ภาษาทั้งการออกเสียงคำ ประโยค บทสนทนาและข้อความสั้นๆ ได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียง เข้าใจการใช้รูปประโยคและการสื่อสารภาษาจีนในชั้นสูงได้ถูกต้อง เข้าใจรูปแบบการสร้างบทสนทนาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมและการใช้ถ้อยคำสำนวนในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ ตามวัฒนธรรมเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานภาษาจีนที่ดีในการติดต่อสื่อสารขั้นสูงต่อไป

2.2 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

2.2.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Hymes (1979, p.4) กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าเป็นวิธีการสอนภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์กันและมุ่งหวังให้เรียนรู้ภาษาได้สูงสุด

Savignon (1983, p.8) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกระบวนการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ที่เกิดขึ้นจากอารมณ์ ความรู้สึก การแปลความหมาย การตีความและการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างไร้ขีดจำกัด

Harmer (2005, pp.43-44) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้น 2 ปัจจัยหลัก คือ หลักไวยากรณ์ และบทบาทหน้าที่ ซึ่งผู้เรียนต้องพิจารณาว่าวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาคืออะไร และนำมาใช้อย่างเหมาะสม

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542, น.12) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร เป้าหมายของการสอนภาษา คือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร

สมยศ เม่นแย้ม (2543, น.26) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์ ว่าด้วยบริบททางภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน อาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม

กล่าวโดยสรุป การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารได้จริง เน้นความมีปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้ภาษาได้สูงสุด ไม่ได้เน้นเฉพาะโครงสร้างของภาษา เพื่อสื่อความหมายในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และบริบททางสังคม โดยสอนให้ผู้เรียนคุ้นชินกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษานั้นไปใช้ได้

2.2.2 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ในชีวิตจริงเข้าสู่สังคมได้อย่างเหมาะสม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดลำดับการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา การแปลความหมาย การตีความ และนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับบุคคล เวลา และโอกาส นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

H. Douglas Brown (1987, p.213) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 4 ประการ คือ

1) จุดมุ่งหมายของการสอนมุ่งเน้นที่องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารทั้งหมด ไม่อยู่ในกรอบของเนื้อหาของภาษา หรือหลักไวยากรณ์

2) เทคนิคทางภาษาออกแบบเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริง ตามหลักภาษา รูปแบบโครงสร้างภาษาไม่ใช่เป้าหมายหลักในการพูด รูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหาก ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อความหมาย บ่อยครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีค่ามากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4) ในการเรียนการสอน ภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในขั้นตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายใต้บริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542, น.13) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้ ดังนี้

1) เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage)

2) ผู้เรียนต้องรู้จุดประสงค์ของการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจน

3) การสอนจะต้องเน้นความสำคัญของส่วนทั้งหมด (Whole) ของภาษาที่สอนแล้วค่อยเน้นลงไปในส่วนย่อย (Parts) ของเนื้อหา

4) เน้นกระบวนการเรียน (Processes) มากกว่ารูปแบบ (Forms)

5) เรียนรู้ได้โดยการปฏิบัติ

6) ไม่ควรขัดจังหวะ หรือแก้คำผิดระหว่างดำเนินกิจกรรม ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ช่องว่างด้านข้อมูลระหว่างผู้ร่วมทำกิจกรรม (Information Gap)

Finocchiaro and Bomono (1973) ได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1) ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน ควรวางแผนอย่างรอบคอบ

2) การจัดสถานการณ์รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายควรนำเสนออย่างชัดเจน

3) ควรจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ให้มีทั้งการฝึกการใช้ภาษาให้เป็นนิสัย และฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

4) ควรใช้ภาษาของผู้เรียนให้น้อยที่สุด ในบางครั้งควรตัดสินใจใช้ภาษาของผู้เรียนทันที เมื่อเห็นว่าจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อมูลสำคัญได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5) ควรรู้จักวิธีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งชั้นเรียน อาจฝึกเป็นกลุ่มหรือฝึกเป็นรายบุคคล

6) ควรมีความชำนาญในการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นคู่

7) ควรจัดเตรียมการฝึกการสนทนา ตลอดจนบทความต่างๆ เพื่อให้บทเรียนมีความหลากหลาย เพื่อช่วยเสริมเนื้อหาของบทเรียน และช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้แก่ผู้เรียน

8) การเตรียมบท (Script) ต้องมีความคล่องตัว และสามารถนำไปฝึกในห้องปฏิบัติการได้ และสามารถทำร่วมกับกิจกรรมในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม

9) ควรประเมินผลสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน เพื่อจัดซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล รวมทั้งประเมินประสิทธิภาพในการสอนของตัวผู้สอนเอง

กรมวิชาการ (2545, น.109) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้จริง โดยหลักการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1) ผู้เรียนควรได้รับการฝึกความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์ หรือไวยากรณ์ การใช้คำเชื่อมของข้อความ ลักษณะของการใช้ภาษา ผู้สอนควรชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่างๆ ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนถึงความหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน

2) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ หรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) การสอนภาษา โดยแยกเป็นส่วนๆ เช่น แยกสอนไวยากรณ์จากบทสนทนา หรือการยกสอนในลักษณะบูรณาการ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำกิจกรรมเช่นเดียวกับการใช้ชีวิตจริง ควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ตั้งแต่เริ่มต้น

3) ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา ที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ

4) กิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ตรงที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษามากๆ

5) ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในกลุ่มแต่ละสังคม ต้องฝึกให้ผู้เรียนเคยชินในการใช้ภาษา โดยไม่กลัวผิดพลาดและสื่อสารได้คล่อง ให้ความสำคัญในเรื่องการคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก และเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่าการใช้ตามรูปแบบ ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดมากใน

ขณะที่ผู้เรียนกำลังฝึกใช้ภาษา เพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ

Javis (1997, p.122) ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ผู้สอนรับบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม และจัดสถานการณ์ในการเรียนรู้อย่างหลากหลาย จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และนำภาษาไปใช้ได้ด้วยตนเอง ผู้สอนอาจให้คำแนะนำกับผู้เรียนในการทำกิจกรรม และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น

Littlewood (1983) กล่าวว่าไว้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความรู้ ความสามารถของผู้เรียน แต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ และสามารถสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ฉะนั้น ผู้สอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้จริง

Lynch (1996, p.121) ได้เสนอแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูดไว้ ดังนี้

1) ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการพูดที่หลากหลายและจัดหาต้นแบบของเทคนิคและวิธีการพูดที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนได้มีแบบอย่างในการพูด สามารถนำเทคนิควิธีการพูดไปปรับใช้ในทักษะการพูดของตนเอง นอกจากนี้การให้นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติด้านการพูดบ่อยๆ จะส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการพูด มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกในการพูดอย่างไม่ขัดเขิน

2) ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีการประเมินผลการพูด หลังจากเสร็จกิจกรรมการพูดในแต่ละครั้ง โดยร่วมกันประเมินหลายๆ ฝ่าย ทั้งจากครูผู้สอน ผู้ฟัง และผู้พูดเอง เพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการปรับปรุงการพูดครั้งต่อไป

3) ครูผู้สอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบที่บ่งชี้ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร และนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันมากกว่าหลักภาษา หรือกฎเกณฑ์ทางด้านไวยากรณ์

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางที่ผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผู้สอนมีบทบาทในการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง สามารถนำความรู้ และทักษะทางภาษาจากการเรียนรู้ในห้องเรียนไปปรับใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น.110-111) ได้ให้แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1) ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความจุดประสงค์ของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน คือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มักต้องใช้หลายทักษะรวมๆ กันไป และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ

3) ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมที่ใช้ควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลเพิ่มเติม (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุด เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย

4) ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย เช่น เกม (Games) การแก้ปัญหา (Problem Solving) สถานการณ์จำลอง (Simulation) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) กิจกรรมเหล่านี้ย่อมมีบทบาทสำคัญที่สุดที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา

5) ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Usage) ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

พิตรวัลย์ โกวินทวที (2540, น.25-26) กล่าวถึง การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1) เป็นการสอนให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ปริมาณเนื้อหาที่เรียนไม่สำคัญเท่ากับความสามารถในการใช้ภาษามีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

2) เป็นการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความต้องการของนักเรียนว่าต้องการเรียนเพื่อจุดประสงค์ใด คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และความตั้งใจ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน

3) การดำเนินการสอน กิจกรรมทางภาษาเป็นหัวใจในการสอนเน้นกิจกรรมการเรียน การสอนให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิดสติปัญญา ความกล้า ในการใช้ภาษา ซึ่งมีผลให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละคนด้วย

4) นักเรียนเรียนรู้ด้วยการฝึกใช้ภาษาเป็นส่วนใหญ่ไม่ใช่จากการสอนของครูฝ่ายเดียว นักเรียนเรียนรู้จากกิจกรรมและสื่อต่างๆ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก แนะนำ ให้กำลังใจและ ช่วยเหลือนักเรียน โดยเรียนจากการทำงานเป็นกลุ่ม หรือเป็นคู่ หรือตามลำพัง นับเป็นการสร้างนิสัยใน การแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนได้เป็นอย่างดี

5) บทบาทของครูผู้สอนจะเปลี่ยนจากครูผู้สอน หรือผู้แสดง มาเป็นผู้ชี้แนะ หรือผู้กำกับ การแสดง เป็นผู้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้รับการฝึกฝน คอยกระตุ้นชี้แนะแนวทางให้การเรียนคล่องตัว มีชีวิตชีวา

6) เน้นการสอนภาษาให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ โดยมีได้มุ่งแต่เนื้อหาวิชาและทักษะทาง ภาษาอย่างเดียว ซึ่งเป็นการสอนแบบบูรณาการมากกว่าการเน้นจุดย่อยๆ เพราะในสภาพชีวิตจริงการ กระทำใดๆ ต้องอาศัยความรู้ความสามารถหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมุ่งให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถใน การใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่ารูปแบบไวยากรณ์ โดยการใช้กิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน ในการฝึกภาษา เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออกโดยการสอนแบบบูรณาการระหว่าง วิชาอื่นกับวิชาภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้

2.2.3 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการ สื่อสารได้จริง จึงทำให้เกิดขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปมี ขั้นตอนการสอนทั้งหมด 3 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะมีความเชื่อมโยงกัน ตั้งแต่การจัดการเรียน การสอนในห้องเรียนไปจนถึงสถานการณ์จริง เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนควรทำความเข้าใจแนวการสอนให้ชัดเจน ได้มีนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมาย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2545, น.111) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่ามี ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) คือ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอน จะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ถือเป็นจุดเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำ

ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ

2) **ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)** เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ใน ลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็น ผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) มี จุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ผู้เรียนจะต้อง ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของรูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยน สถานการณ์ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับ เพื่อให้ ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความ แม่นยำในการใช้ภาษา

3) **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)** ขั้นนี้เป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสาร ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอน การเรียนรู้จากห้องเรียนไปสู่การนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วย ตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้เองอย่างอิสระภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทาง ภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การฝึกนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาตามรูปแบบที่ กำหนดมาให้เหมือนในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

สมถวิล ธนะโสภณ (2544, น.135-136) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) **ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)** การเรียนรู้ในขั้นนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนจะเป็น ผู้อธิบาย บรรยาย หรือสาธิตเกี่ยวกับข้อมูลการใช้ภาษา ความหมายและรูปแบบภาษาที่นิยมใช้ คำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ หลักโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนมี ความรู้เบื้องต้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง การนำเสนอเนื้อหา ในการดำเนินกิจกรรมการ เรียนรู้ ผู้สอนอาจใช้วิธีการต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ดังนี้

(1) **การนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in)** ผู้สอนอาจนำสื่อวัตกรรมการสอน หรือเทคนิค การสอน เช่น แผ่นภาพ รูปจำลอง หรือยกสถานการณ์ในปัจจุบันมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนฟัง จากนั้นจึง นำเสนอเนื้อหาที่ต้องการจัดกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนทำความเข้าใจ โดยเนื้หาดังกล่าวผู้สอนต้องสอดแทรกคำศัพท์ หรือรูปแบบภาษาที่ต้องการฝึกเข้าไป เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย และเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น

(2) การทบทวนความรู้หรือประสบการณ์เดิม (Elicitation) ก่อนที่ผู้สอนจะเริ่มการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในบทเรียนใหม่ ผู้สอนจะต้องดำเนินการตรวจสอบความรู้เดิมของผู้เรียน โดยผู้สอนสามารถปฏิบัติได้ง่ายและสะดวก คือ การใช้คำถาม ซึ่งผู้สอนอาจจะกำหนดคำถามเพื่อถามผู้เรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือความรู้ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่ได้เรียนผ่านมาแล้ว หากผู้เรียนสามารถตอบคำถามได้ ผู้สอนก็สามารถเริ่มต้นจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในบทเรียนใหม่ได้

(3) การอธิบาย (Explanation) หากผู้สอนพบว่า ผู้เรียนยังไม่เข้าใจบทเรียนที่เรียนผ่านมาแล้วนั้น ผู้สอนอาจเสนอรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย โดยการอธิบายวิธีการใช้ภาษา และให้ความหมายที่ถูกต้อง ในกรณีที่จำเป็นผู้สอนอาจจะใช้ภาษาแม่มาร่วมในการอธิบายให้แก่ผู้เรียน

2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ในขั้นนี้ผู้สอนจะต้องเริ่มต้นการฝึกผู้เรียนด้วยการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ผู้สอนต้องเป็นผู้นำกิจกรรม โดยเน้นให้ผู้เรียนได้จดจำรูปแบบของการใช้ภาษา เข้าใจความหมาย และวิธีการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ควบคุมให้ผู้เรียนได้ฝึกตามรูปแบบโดยวิธีการทำซ้ำจนผู้เรียนเข้าใจ จดจำ และนำไปใช้ตามรูปแบบได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งผู้สอนควรเตรียมสถานการณ์ในการฝึกไว้อย่างหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษา จากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่งที่มีความคล้ายคลึงกัน จากนั้นอาจจัดสถานการณ์ใหม่ๆ ขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้และทักษะการใช้ภาษาไปปรับใช้อย่างถูกต้อง

3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นขั้นการถ่ายโอนความรู้ในการใช้ภาษา จากในห้องเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน ในขั้นนี้เน้นการเรียนรู้แบบธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ที่พบ เพื่อแก้ปัญหาผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ไปใช้นอกเรียน บทบาทของผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยกำหนดสถานการณ์ และเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางเมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาในการทำกิจกรรมเท่านั้น ส่วนผู้เรียนนั้นสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ได้อย่างอิสระ ไม่จำเป็นต้องยึดภาษาตามรูปแบบ หลังจากทำกิจกรรมผู้สอนอาจมีการวัดประเมินผล และให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับปรุงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

Willis and Willis (1996 อ้างถึงใน Richards & Rodgers, 2001) ระบุว่า แผนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Approach) ควรมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นการนำเสนอ ผู้สอนมีบทบาทในการจัดสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน การนำเสนอข้อมูล ประกอบด้วย ประโยค บทสนทนาสั้นๆ และผู้สอนเป็นผู้อธิบายเป้าหมายการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

2) ขั้นการฝึก ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยวิธีการฝึกแบบควบคุม ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ แบบรายบุคคล เพื่อให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง โดยการใช้ประโยคสนทนาหรือคำถามเพื่อให้มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

3) ขั้นการนำไปใช้ ผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติอย่างมีอิสระ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือแนะนำบริบทที่มีความคล้ายคลึงกับบทเรียนให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างมีประสิทธิภาพ

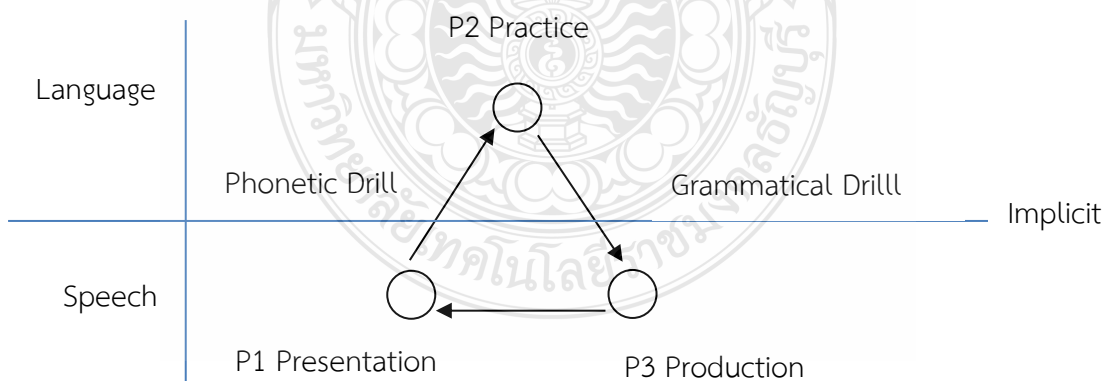
H. Douglas Brown (1993) เสนอไว้ มี 4 ลักษณะที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสาร และไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริง โดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลักแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร

4) ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดที่ว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 แผนผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Teaching Stage)

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จัดเป็นขั้นตอนสำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นให้

ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2) ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่ จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่ายๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วย โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น วิธีการฝึกมักฝึกในรูปแบบของการจัดกิจกรรมแบบต่างๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์ต่างๆ

Ur (1996, p.19) ให้ความเห็นว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Approach) เป็นกระบวนการสอนตามกลุ่มพฤติกรรมนิยม ซึ่งให้เหตุผลว่า การเรียนภาษาเปรียบเสมือนการเรียนทักษะอื่นๆ ผู้สอนมีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนในขั้นนำเสนอ (Presentation) และขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) จากนั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนค่อยๆ เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่ละนิดด้วยตัวของผู้เรียนเองในขั้นการนำภาษาไปใช้ (Production)

Read (1985, p.17) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Approach) ใช้วิธีการนิรนัยตามหลักภาษา โดยตัวอย่างหรือสถานการณ์ ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดหรือเลือกจากหลักสูตร และนำสถานการณ์นั้นมาวางไว้ในขั้นนำเสนอ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ การนำสื่อการสอนต่างๆ เข้ามาใช้ในขั้นตอนนี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะทำให้ผู้เรียนมีสมาธิจดจ่อมากขึ้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น.118-119) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้ ข้อดีคือ 1) เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง 2) เป็นวิธีสอนที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้าในการใช้ภาษา 3) ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย และมีความรับผิดชอบ

ข้อจำกัดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้ 1) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องการผู้สอนที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น ความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม การจัดกิจกรรม และการสร้างสถานการณ์ในห้องเรียนให้เหมือนสถานการณ์จริง 2) เป็นการสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความรู้ความสามารถในรูปแบบของภาษา ดังนั้น การวัดและประเมินผลจะเน้นทักษะสัมพันธ์ และต้องวัดตลอดทั้งเทอมจึงจะเห็นพัฒนาการในการสื่อสารของผู้เรียน ผู้สอนต้องวัดผลอยู่ตลอดเวลาและต้องมีความรู้และทักษะในการวัดผลแบบต่างๆ และนำมาใช้อย่างถูกต้อง จึงจะทำให้ประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเสนอเนื้อหาภาษา (Presentation) ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ข้อดีของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้เรียนได้ลงมือใช้ภาษาจริง และกิจกรรมที่จัดขึ้นมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและมีความหมายต่อผู้เรียน หากมีจุดบกพร่องที่ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้เดิมมากพอสมควร จึงจะทำกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 เทคนิคการแบ่งกลุ่ม

2.3.1 การแบ่งกลุ่ม

การแบ่งกลุ่มทำงานหรือทำกิจกรรม คือ วิธีสอนที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยกันค้นคว้าหรือทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ เป็นการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในบทเรียนยิ่งขึ้น เพราะการได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี คำว่ากลุ่มในทางจิตวิทยาให้ไว้ว่า กลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกัน โดยมีการติดต่อสัมพันธ์กันหรือปฏิสัมพันธ์กัน และมีจุดมุ่งหมายที่จะกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน และความสัมพันธ์นี้จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มอยู่ร่วมกันได้ในระดับที่พอดี (วินิจ เกตุขำ และ คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2522, น.63)

สอดคล้องกับ Martin E.Shaw & Phillip R.Costanzo (1982, p.235) ก็ได้ให้ความหมายของกลุ่มไว้ในทำนองเดียวกันว่า กลุ่ม คือ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปที่มีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งบุคคลแต่ละคนจะมีอิทธิพลต่อเพื่อนในกลุ่ม และจะได้รับอิทธิพลจากเพื่อนในกลุ่มด้วยเช่นกัน ส่วน Richard M. Hodgetts (1991) ได้ให้ความหมายของกลุ่มไว้อีกแนวคิดหนึ่งว่า กลุ่ม คือ หน่วยทางสังคมที่ประกอบด้วย บุคคลที่มีอิสระเป็นตัวของตัวเอง ตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกันมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้การแบ่งกลุ่มโดยทั่วไปลักษณะของสมาชิกในกลุ่มมีอิทธิพล และมีความสำคัญมากต่อการทำงานของกลุ่ม มีลักษณะของคนที่หลากหลาย แตกต่างกันไปเข้ามารวมกันเป็นกลุ่ม แต่มีบางกรณีที่มีการแบ่งกลุ่มหากมีคนหลากหลายมารวมกัน อาจทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะฉะนั้นในการแบ่งกลุ่มบางครั้งอาจไม่จำเป็นต้องใช้ความหลากหลายมาละกันไป การตัดสินใจว่ากลุ่มแต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยใครบ้าง ผู้สอนอาจแบ่งกลุ่มโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์เป็นสิ่งสำคัญ ดังนี้

1) การแบ่งกลุ่มตามเพศ ใช้ในกรณีที่ผู้สอนมีวัตถุประสงค์ที่ชี้เฉพาะลงไป เช่น ต้องการสำรวจความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชายในด้านต่างๆ เช่น ทักษะคิด ค่านิยม เป็นต้น ผู้สอนอาจแบ่งกลุ่มแยกเพศหญิงและเพศชายออกจากกันได้

2) แบ่งกลุ่มตามความสามารถ จะใช้ในกรณีที่ผู้สอนมีภาระงานมอบหมายให้แต่ละกลุ่มแตกต่างกันไปตามความสามารถ หรือต้องการศึกษาความแตกต่างในการทำงานระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถสูงและต่ำ

3) แบ่งกลุ่มตามความถนัด โดยการแบ่งกลุ่มที่มีความถนัดเรื่องเดียวกันไว้ด้วยกัน

4) แบ่งกลุ่มตามความสนใจ โดยให้สมาชิกเลือกเข้ากลุ่มกับคนที่ตนเองพอใจ ซึ่งผู้สอนทำได้แต่ไม่ควรบ่อยนัก เพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการทำงานกับบุคคลที่หลากหลาย

5) แบ่งกลุ่มแบบเจาะจง ผู้สอนเจาะจงให้เด็กบางคนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เช่น ให้เด็กเรียนเก่งอยู่กับเด็กที่เรียนอ่อน เพื่อให้เด็กที่เรียนเก่งช่วยเด็กที่เรียนอ่อน หรือให้เด็กปรับตัวเข้าหากัน

6) แบ่งกลุ่มโดยการสุ่ม เป็นการไม่เจาะจงว่าให้ใครอยู่กับใคร

7) แบ่งกลุ่มตามประสบการณ์ คือ การรวมกลุ่มโดยพิจารณาจากเด็กที่มีประสบการณ์คล้ายคลึงกันมาอยู่ด้วยกัน เพื่อประโยชน์ในการช่วยกันวิเคราะห์หรือแก้ปัญหาหนึ่งโดยเฉพาะ

การแบ่งกลุ่มมีความสำคัญ ดังนี้

1) การพัฒนาบุคคล กลุ่มสามารถพัฒนาบุคคลที่เป็นสมาชิกกลุ่มได้เป็นอย่างดี การดำเนินการในกลุ่มจะตอบสนองความพึงพอใจของสมาชิกกลุ่มแตกต่างกันไป เช่น สนองความต้องการทางด้านร่างกาย จิตใจ การต้องการความยอมรับ รวมทั้งพัฒนาทางด้านอารมณ์ สังคม สติปัญญา

2) การวินิจฉัย ผู้นำของกลุ่มสามารถสังเกตพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มได้ ทำให้เกิดความเข้าใจ และมองเห็นลักษณะต่างๆ ของสมาชิกในกลุ่ม ผู้นำกลุ่ม และสมาชิกกลุ่มสามารถวินิจฉัยลักษณะพฤติกรรมเหล่านั้นได้ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจบุคคลในกลุ่มได้ดีขึ้น

3) การปฏิบัติงาน การปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสคิดร่วมกันวางแผน ร่วมกัน ประสานงานกัน และทำให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ กลุ่มจึงมีความสำคัญอย่างมากในการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า กลุ่ม หมายถึง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกันมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกัน เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายที่กลุ่มกำหนดไว้ โดยที่ทุกคนอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

2.3.2 เทคนิคการแบ่งกลุ่มตามทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักการศึกษาพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้หลายรูปแบบ ในวิจัยนี้ขอเสนอเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

1) เทคนิคการแบ่งกลุ่มแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Teams Achievement Divisions หรือ STAD) พัฒนาโดย Slavin มีการจัดกลุ่มเหมือนรูปแบบ TGT แต่ไม่มีการแข่งขัน โดยให้แต่ละคนต่างทำข้อสอบแล้วนำผลคะแนนมาพัฒนา โดยจัดสมาชิกในกลุ่ม 4 คน ระดับสติปัญญาต่างกันแบบ (1 : 2 : 1) คือ เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และ อ่อน 1 คน ผู้สอนกำหนดบทเรียนและการทำงานของกลุ่มไว้แล้ว ผู้สอนทำการสอนบทเรียนให้ผู้เรียนทั้งชั้น จากนั้นให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด ผู้เรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน ผู้เรียนเก่งช่วยเหลือและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำเสนอผู้สอน การสอบผู้เรียนต่างคนต่างทำข้อสอบแล้วนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ผู้สอนจัดลำดับคะแนนของทุกกลุ่มปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

2) เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Teams - Game Tournament หรือ TGT) พัฒนาโดย De Vries; & Slavin เป็นเทคนิคการจัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD แต่ไม่มีการสอบทุกสัปดาห์ แต่ละทีมที่มีความสามารถเท่ากันจะแข่งขันตอบปัญหา มีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล คะแนนของกลุ่มจะได้จากคะแนนของสมาชิกที่เข้าแข่งขันร่วมกับกลุ่มอื่นๆ รวมกัน แล้วจัดให้มีการให้รางวัลกับกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3) เทคนิคการจัดกลุ่มแบบช่วยรายบุคคล (Teams Assisted Individualization หรือ TAI) พัฒนาโดย Slavin, et al. จัดให้สมาชิกของกลุ่ม 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ผู้เรียนที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนแตกต่างกัน ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มของตนและต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุกคนสอบข้อสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

4) เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together หรือ LT) พัฒนาโดย Johnson & Johnson ผู้สอนทำการสอนทั้งชั้น ผู้เรียนแต่ละคนทำงานตามที่คุณสอนมอบหมาย คะแนนของแต่ละกลุ่มพิจารณาจากผลงานของกลุ่ม ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม มีดังนี้ David Johnson and Robert Johnson (1991) ได้เสนอการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยกัน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีความคล้ายคลึงกับรูปแบบการสอนแบบสืบสวนสอบสวน (Group Investigation) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ด้วยกันนี้จะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ เน้นการสร้างกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมก่อนที่จะทำงานร่วมกันจริง และเน้นการอภิปรายในกลุ่มว่าสมาชิกทำงานช่วยกันได้ดีเพียงใด

5) เทคนิคการตรวจสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation หรือ GI) พัฒนาโดย Sharan & Sharan คือ สมาชิกในกลุ่มมี 2 – 6 คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่ต้องการศึกษาค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทั้งกลุ่ม มีการวางแผนการดำเนินงานตามแผน การวิเคราะห์และสังเคราะห์งานที่ทำให้นำเสนอผลงาน หรือรายงานหน้าชั้น การให้รางวัลหรือคะแนนให้เป็นกลุ่ม

6) เทคนิคจิ๊กซอ (Jigsaw) พัฒนาโดย Aronson, et al. เป็นเทคนิคที่ใช้กับบทเรียนที่หัวข้อที่เรียน ควรเรียนแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1) ผู้สอนแบ่งหัวข้อที่จะเรียนเป็นหัวข้อย่อยๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกของแต่ละกลุ่ม 2) จัดกลุ่มผู้เรียน โดยให้มีความสามารถละกันภายในกลุ่ม เป็นกลุ่มบ้าน (home group) สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้น โดยใช้เวลาตามที่ผู้สอนกำหนด 3) จากนั้นผู้เรียนที่อ่านหัวข้อย่อยเดียวกันมานั่งด้วยกัน เพื่อทำงาน ซักถาม และทำกิจกรรม ซึ่งเรียกว่า กลุ่มเชี่ยวชาญ (expert group) สมาชิกทุกๆ คนร่วมมือกันอภิปรายหรือทำงานอย่างเท่าเทียมกันโดยใช้เวลาตามที่ผู้สอนกำหนด 4) ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับมายังกลุ่มบ้าน (home group) ของตน จากนั้นผลัดเปลี่ยนกันอธิบายให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง เริ่มจากหัวข้อย่อย 1, 2, 3 และ 4 เป็นต้น 5) ทำการทดสอบหัวข้อย่อย 1 - 4 กับผู้เรียนทั้งห้อง คะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับการติดประกาศ

7) เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co-op Co-op) พัฒนาโดย Kagan ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ คือ ผู้เรียนช่วยกันอภิปรายหัวข้อที่จะศึกษา แบ่งหัวข้อใหญ่เป็นหัวข้อย่อย แล้วจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน กลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษาตามความสนใจของกลุ่ม กลุ่มแบ่งหัวข้อย่อยเป็นหัวข้อเล็ก เพื่อผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มเลือกไปศึกษา และมีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคนภายในกลุ่มแล้ว ผู้เรียนศึกษาเรื่องที่ตนเลือกและนำเสนอต่อกลุ่ม กลุ่มรวบรวมหัวข้อต่างๆ จากผู้เรียนทุกคนในกลุ่ม แล้วรายงานผลงานต่อชั้น แล้วมีการประเมินผลงานของกลุ่ม

8) การพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เป็นเทคนิคเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูด ตอบ แสดงความคิดเห็นเป็นคู่ๆ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกที่เป็นคู่ได้พูดกัน ตัวอย่างเช่น กลุ่มมีสมาชิก 4 คน แบ่งเป็น 2 คู่

คู่หนึ่งประกอบด้วย สมาชิกคนที่ 1 และคนที่ 2 แต่ละคู่จะพูดพร้อมๆ กันไป โดย 1 พูด 2 ฟัง จากนั้น 2 พูด 1 ฟัง ต่อมา 1 พูด 2 ฟัง เป็นต้น

9) การเขียนแบบคู่ (Rally Table) เป็นเทคนิคคล้ายกับการพูดเป็นคู่ทุกประการ ต่างกันเพียงการเขียนเป็นคู่เป็นการร่วมมือเป็นคู่ๆ โดยผลัดกันเขียนหรือวาด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 2 แผ่น และ ปากกา 2 ด้ามต่อกลุ่ม)

10) การพูดรอบวง (Round Robin) เป็นเทคนิคที่สมาชิกของกลุ่มผลัดกันพูด ตอบเล่า อธิบาย โดยไม่ใช้การเขียน การวาด และเป็นการพูดที่ผลัดกันทีละคนตามเวลาที่กำหนด จนครบ 4 คน

11) การเขียนรอบวง (Round Table) เป็นเทคนิคที่เหมือนกับการพูดรอบวง แตกต่างกันที่เน้นการเขียน การวาด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 1 แผ่น และปากกา 1 ด้ามต่อกลุ่ม) วิธีการ คือ ผลัดกันเขียนลงในกระดาษที่เตรียมไว้ทีละคนตามเวลาที่กำหนด เทคนิคนี้อาจดัดแปลงให้สมาชิกทุกคนเขียนคำตอบหรือบันทึกผลการคิดพร้อมๆ กันทั้ง 4 คน ต่างคนต่างเขียนในเวลาที่กำหนด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 4 แผ่น และปากกา 4 ด้าม) เรียก เทคนิคนี้เรียกว่า การเขียนพร้อมกันรอบวง (simultaneous round table)

12) การแก้ปัญหาด้วยการต่อภาพ (Jigsaw problem Solving) เป็นเทคนิคที่สมาชิกของแต่ละคนคิดคำตอบของตนเองไว้ จากนั้นกลุ่มนำคำตอบของทุกๆ คนรวมกันแล้วอภิปรายเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

13) คิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด (Think - Pair - Share) เป็นเทคนิคโดยเริ่มจากปัญหาหรือโจทย์คำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของตนหรือของเพื่อนที่เป็นคู่เล่าให้เพื่อนๆ ทั้งชั้นฟัง

14) อภิปรายเป็นคู่ (Pair Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนตั้งคำถาม หรือกำหนดโจทย์แล้วให้สมาชิกที่นั่งใกล้กันร่วมกันคิด และอภิปรายเป็นคู่

15) อภิปรายเป็นทีม (Team Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนตั้งคำถามแล้วให้สมาชิกของกลุ่มทุกๆ คน ร่วมกันคิด พูดอภิปรายพร้อมกัน

16) ทำเป็นกลุ่ม - ทำเป็นคู่ - และทำคนเดียว (Team - Pair - Solo) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนกำหนดปัญหาหรือโจทย์หรืองานให้ทำแล้ว สมาชิกจะทำงานร่วมกันทั้งกลุ่ม จนทำงานได้สำเร็จ แล้วถึงขั้นสุดท้ายให้สมาชิกแต่ละคนทำงานคนเดียวจนสำเร็จ

17) การเรียงแถว (Line - Ups) เป็นเทคนิคง่ายๆ โดยให้ผู้เรียนยืนเป็นแถวเรียงลำดับภาพคำ หรือสิ่งที่ผู้สอนกำหนดไว้ เช่น ผู้สอนให้ภาพต่างๆ แก่ผู้เรียนแล้วให้ผู้เรียนยืนเรียงลำดับภาพขั้นตอน

18) การพูดเป็นคู่ตามเวลาที่กำหนด (Time - Pair - Share) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สมาชิกจับคู่ สมาชิกคนที่ 1 พูดในเวลาที่กำหนด เพื่อตอบโจทย์หรือปัญหาที่กำหนด สมาชิก คนที่ 2 ฟัง จากนั้นสมาชิกคนที่ 2 พูด คนที่ 1 ฟัง การพูดใช้เวลาเท่ากับครั้งแรก

19) การทำโครงการเป็นกลุ่ม (Team Project) เป็นเทคนิคการเรียนรู้ด้วยวิธีโครงการ โดยผู้สอนอาจจะกำหนดวิธีการทำโครงการ กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ให้ร่วมกันทำโครงการตามมอบหมาย หรืออาจใช้วิธีให้ผู้เรียนร่วมกันคิดทำโครงการเอง โดยผู้เรียนแบ่งหน้าที่ให้สมาชิกทุกคนมีบทบาทในการทำงาน

20) การหาข้อยุติ (Showdown) เป็นเทคนิคที่ใช้ทบทวนความรู้ วัตถุประสงค์ ซึ่งอาจใช้ได้ทุกขั้นตอนของการสอน โดย 1) สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มเขียนคำถามตามที่ผู้สอนกำหนดลงในกระดาษของตน จะได้คำถามครบตามจำนวนสมาชิกของกลุ่ม 2) ให้สมาชิกรับคำถามพร้อมปากกาวางตรงกลางโต๊ะ 3) กำหนดสมาชิกหัวหน้า เริ่มที่สมาชิกคนใดคนหนึ่งก่อนก็ได้ ให้สุ่มหยิบคำถาม 4) สมาชิกทุกคนหยิบปากกา แล้วเขียนคำตอบเพื่อตอบคำถามในกระดาษ ของตนเอง 5) ตรวจสอบคำตอบร่วมกัน ถ้าตอบถูกต้องทุกคนก็ได้แสดงความชื่นชมกัน ถ้าตอบไม่ถูกต้องให้เปิดหนังสือค้นคว้าหรือถามผู้สอนได้ แล้วแก้ไขให้ถูกต้องทุกคน 6) หมุนเวียนสมาชิกคนต่อไปเป็นหัวหน้า แล้วจึงดำเนินกิจกรรมตามข้อ 3) - 5) ให้ทำเช่นนี้จนสมาชิกทุกคนตอบคำถามทุกข้อได้ครบ

21) คิดเดี่ยว - คิดคู่ - คิดเป็นกลุ่ม (Think - Pair - Square) เป็นเทคนิคโดยเริ่มจากปัญหาหรือคำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบของตนไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นก็อภิปรายกับสมาชิกในกลุ่มของตนก่อน แล้วอาจนำคำตอบเล่าให้เพื่อนๆ ทั้งชั้นฟัง

22) พุดวงกลมซ้อน (Inside - Outside Circle) เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนอาจนั่งหรือยืนเป็นวงกลมซ้อนกัน 2 วง แต่ละวงมีจำนวนกลุ่มเท่ากัน วงในหันหน้าออก วงนอกหันหน้าเข้า หรืออาจนั่งหรือยืนเป็นคู่ก็ได้ ผู้เรียนที่เป็นคู่หรือกลุ่มที่เป็นคู่กันจะพูด หรืออภิปราย หรือนำเสนอผลงานกลุ่มแก่กันและกัน โดยผลัดกันพูด อาจมีการกำหนดเวลาด้วย จากนั้นหมุนเวียนเปลี่ยนคู่หรือกลุ่มใหม่ไปเรื่อยๆ โดยไม่ซ้ำกัน โดยผู้เรียนวงนอกและวงในเคลื่อนที่ไปในทิศทางตรงกันข้าม เพื่อให้พบสมาชิกไม่ซ้ำกลุ่มเดิม

23) การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบหมุนเวียน (Rotating Feedback) เป็นเทคนิคที่สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งอาจเป็นข้อคิด ข้อเสนอแนะ ข้อดี ข้อบกพร่อง ต่อผลงานของกลุ่มอื่นๆ โดยหมุนเวียนไปที่ละกลุ่มจนครบอย่างเป็นระบบ หรืออาจมีกำหนดเวลาให้แต่ละกลุ่มด้วยก็ได้

24) เทคนิคคร่วมกันคิด (Numbered Heads Together) ครูให้หมายเลขกับนักเรียนทุกกลุ่ม เช่น 1, 2, 3 และ 4 ครูถามคำถามให้นักเรียนในกลุ่มปรึกษากัน แล้วเรียกให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งของแต่ละกลุ่มตอบคำถาม วิธีนี้ใช้ในการทบทวนความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และทบทวนก่อนสอบ เพื่อให้นักเรียนจดจำบทเรียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น

25) การสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three Step Interview) นักเรียนจับคู่กัน 2 คู่ แต่ละคนถามเพื่อนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเรียน เช่น ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ทำ หรือสรุปบทความ แล้วเปลี่ยนคนตอบมาเป็นคนถาม จากนั้นผลัดกันเล่าให้กลุ่มอื่นฟัง และให้แสดงความคิดเห็นด้วยความคิดรวบยอด เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการฟัง

26) เทคนิคเพื่อนร่วมงาน (Partners) คือ นักเรียนในกลุ่มจับคู่กันไปปรึกษากับอีกคู่ในกลุ่มอื่น แล้วนำความรู้ที่ได้มาปรึกษากับอีกคู่หนึ่งในกลุ่มเดิมของตน วิธีนี้เหมาะกับการสอนบทเรียนใหม่ การพัฒนาแนวความคิดและเพิ่มความจำ ทำให้นักเรียนได้มีการฝึกทักษะทางการสื่อสาร และนำเสนอข้อมูล

สรุปได้ว่า เทคนิคการแบ่งกลุ่ม คือ วิธีสอนที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำงานรวมกันเป็นกลุ่ม ช่วยกันค้นคว้าหรือทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ เป็นการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในบทเรียนยิ่งขึ้น เพราะการได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี และช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่

2.4 ทักษะการพูด

2.4.1 ความหมายของการพูด และทักษะการพูด

การพูด เป็นวิธีการหนึ่งที่มนุษย์เราใช้ในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้และเรื่องราวต่างๆ การพูดเป็นพฤติกรรมการสื่อสารที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย การพูดนั้นถือเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เพราะการพูดนั้นต้องมีหลักเกณฑ์และวิธีการต่างๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่สามารถทำให้ผู้ที่รับสารนั้นบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารได้ คณาจารย์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2542) ทักษะการพูดที่ดีนั้นผู้พูดจะต้องมีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด เช่น สีหน้า สายตา ท่าทางให้สอดคล้องเหมาะสม และถูกต้องตามโอกาสหรือสถานการณ์ ตลอดจนต้องมีมารยาทในการพูดอีกด้วย นักการศึกษาไทยและต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

รัตนา ศิริลักษณ์ (2540, น.40) กล่าวว่าทักษะการฟัง - พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย และสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด

Scott (1981, p.70) ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อสื่อสารเป็นรูปแบบหรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ผู้พูดและผู้ฟังจะมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน และสามารถตีความหมายในสิ่งที่ฟังได้

เตือนใจ เฉลิมกิจ (2545, น.57) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเป็นทักษะที่สอนยาก เพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่างๆ ของภาษาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการ สื่อได้ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

พรสวรรค์ สิปโป (2550, น.163) ได้ให้ความหมายของ การพูด ว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสน เนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิด หรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสม กับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

Valette (1967, p.80) กล่าวว่า การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับ ผู้ฟัง เป็นการทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่พูด

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น.167) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความ เข้าใจ รวมถึงความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด ในการเรียนภาษาทักษะการพูดจึง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, น.53-54) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษา และเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดที่คนอื่นเข้าใจ และนอกจากนี้จะใช้การเน้นหนักในคำ และระดับเสียงสูงต่ำ ในประโยคเพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมาย ในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) ถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รีรอที่จะโต้ตอบ

Byrne (1986, p.36) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกัน ระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟัง และทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึง เจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบ ภาษา เช่น เสียงหนักเบาในการใช้คำ ตลอดจนความเข้าใจท่าทางของผู้พูดที่เป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้น ให้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ ในขณะที่ Paulston (1993) ให้ความเห็นว่า การพูดเป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทาง ภาษาเท่านั้น ผู้พูดจะต้องแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาด้านสังคมด้วย ส่วน Scott (1981) ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป มีปฏิริยาโต้ตอบ กับสิ่งที่ได้ยิน ซึ่งใกล้เคียงกับ วิภาดา รัตนวิจักขณ์ (2540, น.32) ที่กล่าวว่า ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ ทักษะการพูดเท่านั้นที่จะสามารถนำคำศัพท์ต่างๆ มาผูกเป็นประโยค แล้วเปล่งออกมาเป็นสำเนียงที่ เจ้าของภาษา ฟังแล้วสามารถเข้าใจได้

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544, น.2) กล่าวถึง ธรรมชาติของการพูด ไว้ว่า มนุษย์เรามีลักษณะในการเปล่งเสียงพิเศษกว่าสัตว์อื่นๆ เนื่องจากมนุษย์สามารถพูดได้ สิ่งที่กำหนดให้มนุษย์มีความสามารถในการพูดสื่อความได้นั้นอยู่ในสมอง กล่าวคือ มนุษย์มีบริเวณภาษาอยู่ในสมองซึ่งโดยทั่วไปแล้วเชื่อกันว่าอยู่ในบริเวณสมองซีกซ้าย บริเวณภาษานี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ บริเวณที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้เปล่งเสียง นั่นคือ ปาก ลิ้น ฯลฯ เป็นต้น ส่วนอีกบริเวณหนึ่งอยู่เบื้องล่างของส่วนแรก ทำหน้าที่ในการรับรู้และตีความเมื่อได้ยินถ้อยความซึ่งผู้ร่วมสนทนาได้กล่าวออกมา ถ้อยความที่ผู้ร่วมสนทนาพูดขึ้นนั้นผ่านเข้าไปในหูของผู้ฟัง โดยเส้นประสาทจะเป็นตัวส่งสารต่างๆ เข้าไปยังบริเวณภาษาในสมองดังกล่าว ในการสื่อความครั้งหนึ่งๆ เริ่มด้วยบริเวณภาษาในสมองที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะในการพูดสั่งงาน ในอวัยวะที่ใช้ในการพูดจัดตัวเพื่อออกเสียงนานาประเภท เสียงพูดจะเกิดขึ้นเมื่อกระแสลมจากปอด เคลื่อนออกประสมประสานกับการทำงานของอวัยวะในการพูดผ่านช่องปากออกมาเพื่อเข้าหูผู้ฟัง เสียงเหล่านี้จะผ่านออกมาในลักษณะคลื่นเสียง คลื่นเสียงเหล่านี้จะผ่านหู เริ่มจากหูชั้นนอก ไปยังส่วนกลางหู และหูชั้นใน ซึ่งจะมีการส่งสารไปยังบริเวณภาษาในสมองที่ทำหน้าที่ในการรับรู้ตีความ เมื่อรับสารแล้วผู้ฟังมีความเข้าใจในสารนั้นและพร้อมที่จะตอบโต้กลับไปบริเวณภาษาในสมอง ที่ทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะในการพูดจะทำงานและเกิดเป็นเสียงพูดออกไป ลักษณะการสื่อความด้วยการพูดจะมีวงจรเช่นนี้เรื่อยไป ไม่ว่าจะพูดภาษาใดๆ ธรรมชาติของการพูดภาษาต่างประเทศก็มีวงจรในลักษณะเดียวกัน

วิไลพร ธนสุวรรณ (2536, น.24) ให้ความหมายของ การพูด ว่าเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ และเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้เช่นเดียวกับการฟัง ซึ่งการพูด หมายถึง การแสดงออกซึ่งความคิด ความต้องการทางวาจา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เป็นการออกเสียงเป็น ถ้อยคำ วลี หรือเป็นประโยค รวมทั้งการใช้กิริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดความคิด ให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และเกิดการตอบสนอง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น.316) ได้ให้ความหมายว่า ทักษะพูด เป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดให้มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้ องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาของภาษา ตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้นๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำ ซ้ำความ (Repetition) การออกอุทาน (Interjection) นอกจากนี้โครงสร้างทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูด เพราะมีการกล่าวด้วยความลั้งเล การพูดกลับไปกลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

สรุปได้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสำคัญเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพต้องสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจวัตถุประสงค์ที่ต้องการสื่อได้ นอกจากนั้นผู้พูดควรมีทักษะการพูดที่ดี ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และท่าทางให้เหมาะสมกับเวลา โอกาส และสถานการณ์ รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็นและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2.4.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2545, น.18) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร ดังนี้

1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2) ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถาม ทิศทางและข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

นอกจากนี้ Oller (1979, pp.320-326) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ

- 1) สำเนียง
- 2) ศัพท์
- 3) ไวยากรณ์
- 4) ความคล่องแคล่ว
- 5) สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น

กล่าวสรุปคือ องค์ประกอบสำคัญของการพูด คือ ผู้พูด ผู้ฟัง และสารที่ใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้พูดต้องมีจุดมุ่งหมายในการพูด มีทักษะความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ การเลือกใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบ ช่วยในการสื่อสารอย่างเหมาะสม รวมถึงปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.4.3 ความสำคัญของการพูด

พฤติกรรมการพูดของมนุษย์มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน และชีวิตการทำงานของเรา ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้การพูดอยู่เสมอ และใช้คำพูดเป็นสื่อบุคคล (Personal Media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอด ชักนำเอาความรู้สึกนึกคิดของตนออกตีแผ่แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจ (วิรัช ลภีรัตนกุล, 2526, น.2) ซึ่งการสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึกโดยให้คนหนึ่งถาม คนหนึ่งตอบ ทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้สามารถเดาคำตอบได้ส่วนมากมักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียวซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น จุดประสงค์ของการพูด คือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม ไม่ใช่การพูดที่แท้จริง (พรสวรรค์ สีป้อ, 2550, น.166) ทั้งนี้นักเรียนจะเรียนวิชาใดก็ตาม ทั้งครูและนักเรียนต้องใช้การพูดและการฟังเป็นสื่อ หากนักเรียนมีทักษะในการพูดและการฟังแล้ว ย่อมเป็นฐานสนับสนุนให้เกิดทักษะในการเขียนและการอ่านตามมาอย่างแน่นอน (สนธิ สัตโนภาส, 2538, น.131)

จากความสำคัญของการพูด สรุปได้ว่า ความสำคัญของทักษะการพูดจะต้องควบคู่ไป กับทักษะการฟัง และพฤติกรรมทางพูดมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตประจำวัน หากมีทักษะในการพูดและการฟังที่ดีแล้วนั้น ย่อมสนับสนุนให้ทักษะด้านอื่นๆ พัฒนาได้ดีขึ้น

2.4.4 การวัดและประเมินความสามารถในการพูด

การวัดและประเมินผลการสื่อสารทางภาษา เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถ ของนักเรียนสามารถทำได้หลากหลายวิธี ทั้งนี้ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย นักการศึกษา หลายท่านได้เสนอแนวคิดและวิธีไว้ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2538, น.64-68) กล่าวว่า การประเมินผลการพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1) ให้ดูรูปภาพ หรือวีดิทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้วและให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ สีหน้า น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง คู่สนทนาในภาพหรือวีดิทัศน์

2) ให้สนทนาเป็นคู่ โดยกำหนดสถานการณ์ให้

3) ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป

4) รายงานเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

5) ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือกลุ่ม

6) ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

Carroll (1982, p.135) ได้จัดระดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) หมายถึง ผู้พูดไม่สามารถเข้าหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent Limited User) หมายถึง ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงสองสามคำ

ระดับที่ 3 ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด (Extremely Limited User) หมายถึง ผู้พูดพูดติดขัด เกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดไม่ได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น

ระดับที่ 4 ผู้ใช้ภาษาเกือบพอเพียง (Marginal User) หมายถึง ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาที่เงียบ ไม่สามารถนำการสนทนาหรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาหากสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และขาดความต่อเนื่อง แต่ยังสามารถให้เห็นว่าเข้าใจในเรื่องที่สนทนา มีสำเนียงในการใช้ภาษาแม่ปนอยู่ แตกต่างจากระดับที่ 3 คือ คู่สนทนามีความเข้าใจผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับที่ 5 ผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest User) หมายถึง ผู้พูดสามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ ต้องถามหรือถูกถามในบางครั้งเพื่อให้ได้ความชัดเจน ยังบกพร่องในด้านความสามารถในการนำสนทนา ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา พูดชัดเจนทุกถ้อยคำ ขาดความสนใจในการดำเนินเรื่อง ไม่มีลีลาการใช้ภาษาในการพูด

ระดับที่ 6 ผู้ใช้ที่ใช้งานได้ (Competent User) หมายถึง ผู้พูดสามารถพูดคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ สามารถติดตามหรือปะติดปะต่อเรื่องราวของเรื่องที่พูดได้ เปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ เกิดการหยุดพูดหรือพูดติดขัดเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มต้นการสนทนาได้

ระดับที่ 7 ผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good User) หมายถึง ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องเป็นราว สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ น้ำเสียง มีการพูดติดขัด หรือพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good User) หมายถึง ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา และดำเนินการสนทนาได้ต่อไป แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและกริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) หมายถึง ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อกัน ขยายความได้และพูดได้ใจความสำคัญ

Harris (1988, pp.81-82) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการ มาใช้ในกระบวนการพูด อันได้แก่

1) การออกเสียง คือ การออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นระดับเสียงสูง - ต่ำในประโยค ตลอดจนจังหวะในการพูด

2) โครงสร้างไวยากรณ์

3) การใช้คำศัพท์

4) ความคล่องแคล่ว

5) ความเข้าใจ คือ ปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผู้ฟังต่อคำพูดที่พูดออกไป แนวคิดดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ Canale & Swain (1980, pp.1-47) ซึ่งให้ความเห็นในเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ของประโยคที่เชื่อมโยงกันจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

1) ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถทางด้านนี้ไม่เน้นเพียงความสามารถทางด้านไวยากรณ์เท่านั้น แต่รวมถึงความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดของความสามารถทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เมื่อผู้พูดมีความสามารถในด้านนี้ผู้พูดก็จะสามารถเลือกใช้คำและประโยคในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และใช้อย่างปราศจากความลังเล ซึ่งจะทำให้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

2) ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้ที่มีความสามารถในด้านนี้จะสามารถใช้วาทีพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อีกทั้งยังสามารถพูดสนทนาเพื่อความสัมพันธ์ทางสังคมและเพื่อจุดประสงค์ในการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในด้านนี้จะมีความสามารถในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของการพูด

3) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Discourse Competence) ผู้พูดที่มีประสิทธิภาพควรจะมีความรู้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักของภาษา หากผู้พูดมีความสามารถด้านนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนาได้ถูกต้อง และสำนวนที่ผู้พูดใช้ในการแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันก็จะทำให้รักษาการสนทนาให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น

4) ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) นอกจากความสามารถดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้พูดที่จะพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารด้วย จะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าผู้พูดจะยังไม่มีความสามารถทางไวยากรณ์ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขกับความบกพร่องต่างๆ

Tarlor (1996, p.132) ได้แบ่งความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ด้าน โดยแต่ละด้านกำหนดให้มีคะแนนสูงสุด 8 คะแนน จากนั้นทำการรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนผู้สอบ ดังหัวข้อต่อไปนี้

1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะการพูด ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติของการพูด

2) ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์

3) ขอบเขตของวงคำศัพท์ และไวยากรณ์ ที่พอเพียงสำหรับการสื่อสารจนจบ

4) การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงสูงต่ำ จังหวะในการพูด อาจมีระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดที่เกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลกระทบต่อสื่อสาร

Bartz (1979, pp.18-22) เสนอความคิดเห็นไว้ว่า การกำหนดความสามารถในการพูดต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ ดังนี้

1) ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง รวมทั้งความเป็นธรรมชาติในการพูด

2) ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้เข้าใจ

3) คุณภาพของข้อความที่สื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

4) ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้เข้าใจ

5) ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดในการสื่อสาร

Finochiaro (1983, pp.139-143) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ว่า ให้พูดประโยคสั้นๆ ตามเทป ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพที่กำหนด ให้บรรยายเหตุการณ์ต่างๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ และให้นักเรียนตอบคำถามในการสัมภาษณ์

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546, น.15) กล่าวถึง การประเมินผลการพูดมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการ คือ พูดภาษาในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม - ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

สรุปได้ว่า ความสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดต้องสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ มีความเข้าใจตรงกันกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย หากต้องการให้การพูดมีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องใช้ความสามารถในการพูดหลายๆ ด้าน มีความถูกต้องในการเลือกใช้คำ ประโยคให้เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งมีความคล่องแคล่วและกลวิธีในการสื่อสารเพื่อใช้แก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

2.4.5 การสร้างแบบประเมินทักษะการพูด

การศึกษาการสร้างแบบประเมินระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสารของสำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา กรมวิชาการ (2545, น.245-258) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ตามแนวการวัดประเมินผลตามสภาพจริง ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีประเด็นในการประเมิน ดังนี้

1) เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทางต่างๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2) คำอธิบายระดับคุณภาพ (Rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ ว่ามีความสำคัญอยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์ ในการประเมินนั้นอาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็นส่วนๆ ได้ ซึ่งแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรยึด 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์การปฏิบัติ เกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์ทางวัฒนธรรม และเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร สำหรับการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูด ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้แนวทางการให้คะแนนการวัดและประเมินผลทางด้านการพูดไว้ ดังนี้

Carroll (1982, pp.53-55, 134-139) ให้แนวทางการให้คะแนนการสื่อสารไว้ ดังนี้

- 5 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้อง ให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด
- 4 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้อง ให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ
- 3 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลังเล ไม่ได้ตอบทันที
- 2 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้
- 1 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิด ติดขัดแต่แก้ไขได้บ้าง
- 0 คะแนน คือ ผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจ และไม่พูดเลย

Hilsdon (1991, pp.190-191 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560) ได้เสนอ วิธีการวัดและประเมินผลการสื่อสารว่า ควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นนำคะแนนมารวมกัน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
ระดับ 4 (ดีเยี่ยม) หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง แม้ว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์
ระดับ 3 (พอใช้) หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง

ระดับ 2 (ผ่าน) หมายถึง สนทนาได้แต่ไม่คล่อง

ระดับ 1 (อ่อนมาก) หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 0 (ใช้ไม่ได้) หมายถึง ไม่สามารถสื่อสารได้เลย

Oller (1979, pp.320-323) ได้กำหนดการแบ่งเกณฑ์และการให้คะแนนความสามารถด้านการพูดไว้ ดังนี้

ด้านการออกเสียง (Accent) แบ่งเป็น 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 การออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 การออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำจึงเข้าใจ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ต้องตั้งใจฟัง และบางครั้งทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดในบางที่ แต่ยังฟังเข้าใจ

ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิด ทั้งที่ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่สามารถใช้หลักไวยากรณ์ที่สำคัญได้ ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจในบางครั้ง

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความสามารถใช้หลักไวยากรณ์ที่สำคัญได้ แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดหลักไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดไม่เกิน 2 แห่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 ใช้คำศัพท์ผิด แม้เป็นการใช้ในบทสนทนาทั่วไป

ระดับ 2 วงจำกัดใช้อยู่แค่ในเรื่องการสนทนาเรื่องส่วนตัวพื้นฐาน และเรื่องในครอบครัว

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงคำศัพท์ทำให้พูดคุยเรื่องอาชีพของตน ในระดับธรรมดาไม่ได้

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมาก พูดคุยเรื่องที่ตนเองสนใจเป็นพิเศษได้ แต่ยังพูดซ้ำและวกวน

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพและการงานกว้างและแม่นยำ รู้คำศัพท์ทั่วไปเพียงพอที่จะแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้ และใช้ภาษาในสถานการณ์ในสังคมได้

ระดับ 6 รู้คำศัพท์กว้างและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 พูดติดขัด ไม่ปะติดปะต่อกัน สนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและติดขัด จะพูดอย่างคล่องแคล่วเฉพาะประโยคสั้นๆ ง่ายๆ ที่ใช้บ่อย และท่องจำได้

ระดับ 3 พูดซ้ำและพูดไม่คล่องบางประโยค และบางประโยคพูดไม่จบ

ระดับ 4 พูดซ้ำและไม่คล่องในบางครั้ง ต้องพูดซ้ำ และติดขัดในการใช้คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่จังหวะการพูดยังไม่ราบรื่น

ระดับ 6 พูดได้คล่องแคล่วและราบรื่นได้เหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งเป็น 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 ฟังและเข้าใจบทสนทนาได้น้อยมาก

ระดับ 2 ฟังบทสนทนาได้เข้าใจเมื่อพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องง่ายๆ ต้องให้ผู้พูดด้วยพูดซ้ำๆ หรือปรับภาษาให้ง่ายขึ้น

ระดับ 3 ฟังการสนทนาและเข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองโดยตรง แต่ต้องพูดซ้ำๆ และพูดซ้ำๆ

ระดับ 4 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจในสิ่งที่พูด สามารถพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดี แต่ผู้พูดต้องพูดซ้ำ และเรียบเรียงข้อความใหม่

ระดับ 5 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจผู้พูดในทุกเรื่อง ยกเว้นสำนวนต่างๆ การพูดที่เร็วมากหรือการพูดที่ออกเสียงไม่ชัด

ระดับ 6 ฟังการสนทนาและเข้าใจในทุกรูปแบบ และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษา เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการสื่อสารของ Linder (1977) มีดังนี้

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1 คะแนน พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้

2 คะแนน พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้

3 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง

4 คะแนน พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้

5 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

6 คะแนน พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับ
เจ้าของภาษา

ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)

- 1 คะแนน ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
- 2 คะแนน เข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
- 3 คะแนน เข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
- 4 คะแนน เข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
- 5 คะแนน เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
- 6 คะแนน เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง

ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)

- 1 คะแนน ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
- 2 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
- 3 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้บางครั้ง
- 4 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
- 5 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
- 6 คะแนน สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)

- 1 คะแนน สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
- 2 คะแนน สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
- 3 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน
- 4 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
- 5 คะแนน สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นส่วนใหญ่
- 6 คะแนน สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

สรุปได้ว่า ความสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดต้องสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ มีความเข้าใจตรงกันกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย หากต้องการให้การพูดมีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องใช้ความสามารถในการพูดหลายๆ ด้าน มีความถูกต้องในการเลือกใช้คำ ประโยคให้เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งมีความคล่องแคล่วและกลวิธีในการสื่อสารเพื่อใช้แก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

จิวพร ตันตระกูล (2555) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ENG11) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 กลุ่มเรียน รวม 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี ร้อยละ 13.3 หลังการทดลองพบว่า นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก ร้อยละ 93.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ภูเทพ ประภากร (2560) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน และ 2) เพื่อวัดความพึงพอใจในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 32 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็นแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน ในเนื้อหาบทเรียนของรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 ประจำภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 และ 2) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอน แบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารีวิทยา โดยกลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนนารีวิทยา จำนวน 35 คน ในปีการศึกษา 2556 อำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา ทำการทดลอง

กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังทดลองด้วยชุดฝึก (One Group Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและการพูด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา ก่อนและหลังเรียนโดยการใช้ชุดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและการพูด 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อชุดกิจกรรม โดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม โดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและการพูด มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (E1, E2) 90.27/94.95 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน คือ 18.94 คิดเป็นร้อยละ 61.71 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน คือ 28.94 คิดเป็นร้อยละ 94.90 โดยมีค่าดัชนีประสิทธิผล ความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับร้อยละ 33 3) ผลศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่านักเรียนมีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.96$, $\sigma = 0.14$)

สุภิญญา จันทะมัน (2557) ศึกษาเรื่องผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะเกมสแครบเบิ้ล ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลองครักษ์ (ผดุงองครักษ์ประชา) จังหวัดนครนายก กลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนอนุบาลองครักษ์ (ผดุงองครักษ์ประชา) 4 ห้อง จำนวน 172 คน โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม 2 ห้องเรียน จำนวน 85 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 45 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมเสริมทักษะเกมสแครบเบิ้ล 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะสแครบเบิ้ล หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะสแครบเบิ้ล หลังเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อ

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขอบเขตคุณภาพเมืองปราจีนบุรี 2 จำนวน 8 โรงเรียน และกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนอนุบาลเมืองปราจีนบุรี จำนวน 25 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ปีทมา วาสสามัคคี (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนอนุบาลนครนายก อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก จำนวน 5 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 206 คน จัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Sample random Sampling) สุ่มด้วยการจับสลาก จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 36 คน และกลุ่มควบคุม 36 คน ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อนันตกานต์ ภูถ้ำแก้ว (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะ กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนโสภเชือก (คุรุราษฎร์อำนวย) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะ ผลการศึกษาพบว่าการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.38/81.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีทักษะการเขียนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมี

ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษแบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะ โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Trish Baker and Jill Clark (2009) ได้ศึกษาเรื่อง การเรียนรู้แบบร่วมมือจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ พบว่า การส่งเสริมกิจกรรมกลุ่มให้มีประสิทธิภาพ ควรใช้วิธีการที่หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนจับกลุ่มเป็นกลุ่มเล็กๆ หากผู้เรียนมีความตั้งใจที่จะร่วมกิจกรรม ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์อย่างมากในการร่วมกระบวนการกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสิทธิภาพสูงมากขึ้น

Wang Cheng Jun (2006, pp.56-80) ได้ศึกษา ผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่า มี 2 สาเหตุหลัก คือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐาน โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของ มหาวิทยาลัยของกิ่ง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยทางสถิติ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดลำดับการเรียนรู้ อย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา การแปลความหมาย การตีความ และนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับบุคคล เวลา และโอกาส ทั้งนี้ การฝึกทักษะเป็นกลุ่มจะทำให้เกิดประสบการณ์ทางภาษาได้ดี ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและมีความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น ในการศึกษาครั้งนี้จึงศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 3.1 แบบแผนการทดลอง
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ The Pretest-Posttest Nonequivalent-Groups Design (Best & Kahn,2003, p.178) ดังแบบแผนการทดลองในภาพที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แบบแผนการทดลอง The Pretest - Posttest Nonequivalent - Groups Design

O_1	X	O_2
O_1	-	O_2

โดยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลองเพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน ดังนี้

X	แทน	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม
O_1	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
O_2	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 122 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ได้นักเรียนจำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 25 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และ กลุ่มควบคุม 1กลุ่ม

3.3 เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 2 ชนิด และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 1 ชนิด โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 การสร้างเครื่องมือในการทดลอง

3.3.1.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ รายวิชาภาษาจีน 2 จำนวน 4 แผน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี ม.4 - ม.6)

2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาการ เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 4 แผน ดังนี้

แผนที่ 1 เรื่อง zì wǒ jiè shào 自我介绍? (แนะนำตัวเอง)

แผนที่ 2 เรื่อง nǐ jī nián duō dà 你今年多大? (ปีนี้คุณอายุเท่าไร)

แผนที่ 3 เรื่อง nǐ shì nǎ guó rén 你是哪国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน)

แผนที่ 4 เรื่อง nǐ xǐ huān chī shén me 你喜欢吃什么? (คุณชอบทานอะไร)

3) ศึกษารูปแบบการทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อจัดการออกแบบการจัดการเรียนรู้ แล้วจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีน 2

4) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา ตัวบ่งชี้ และสาระการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาจีน 2

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเที่ยงตรงทางเนื้อหา พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงและแก้ไข

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีน 2 โดยใช้การสอนแบบปกติ เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ด้านหลักสูตรและการสอน 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และ ด้านการสอนภาษาจีน 2 ท่าน โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องตามเนื้อหา

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องตามเนื้อหา

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องตามเนื้อหา

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสม วิเคราะห์คะแนนการประเมินระดับความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวบ่งชี้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 0.60 - 1.00

8) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้อง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม ก่อนนำไปทดลองใช้จริง เพื่อมาปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม เนื้อหา ความรู้ และความเหมาะสมของกิจกรรม ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

3.3.1.2 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม รายวิชาภาษาจีน 2 จำนวน 4 แผน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี ม.4 - ม.6)

2) ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนพระแท่นดงรังวิทยาการ เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 4 แผน ดังนี้

แผนที่ 1 เรื่อง zì wǒ jiè shào 自我介绍? (แนะนำตัวเอง)

แผนที่ 2 เรื่อง nǐ jīn nián duō dà 你今年多大? (ปีนี้คุณอายุเท่าไร)

nǐ shì nǎ guó rén
แผนที่ 3 เรื่อง 你是哪国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน)

nǐ xǐ huān chī shén me
แผนที่ 4 เรื่อง 你喜欢吃什么? (คุณชอบทานอะไร)

3) ศึกษารูปแบบการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และเพื่อจัดการออกแบบการจัดการเรียนรู้ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา ตัวบ่งชี้ และสาระการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาจีน 2

4) ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และเทคนิคการแบ่งกลุ่ม จากนั้นวิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ซึ่งการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิค

การแบ่งกลุ่ม		
กระบวนเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษา	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม
ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)	1. เทคนิคการพูดรอบวง	ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ถือเป็นจุดเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ โดยผสมการใช้เทคนิคการพูดรอบวง และเทคนิคพูดวงกลมซ้อน ในการขยายวงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)	1. เทคนิคการพูดเป็นคู่	ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ ในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง

ตารางที่ 3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิค
การแบ่งกลุ่ม (ต่อ)

กระบวนการเรียนรู้ตาม รูปแบบการสอนภาษา	เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม
		ซึ่งเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi - Controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก โดยผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของรูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ โดยผสมการใช้เทคนิคการพูดเป็นคู่ เทคนิคคิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด เพื่อพัฒนาทักษะการพูดจากบทสนทนาในบทเรียนสู่การคิดบทสนทนาด้วยตนเอง
ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)	1. เทคนิค คิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด	ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยผสมการใช้เทคนิคการเทคนิคคิดเดี่ยว - คิดคู่ - ร่วมกันคิด เพื่อพัฒนาความสามารถการพูดตามสถานการณ์ซึ่ง 3 เทคนิคนี้ สามารถใช้ภาษาจินสนทนาได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนกล้าคิดและกล้าแสดงออก

5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีน 2 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเที่ยงตรงทางเนื้อหา พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงและแก้ไข

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาภาษาจีน 2 โดยใช้การสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ด้านหลักสูตรและการสอน 2 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน และด้านการสอนภาษาจีน 2 ท่าน โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่ามีความสอดคล้องตามเนื้อหา

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องตามเนื้อหา

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องตามเนื้อหา

8) นำแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสม วิเคราะห์คะแนนการประเมินระดับความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวบ่งชี้ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แผนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 0.60-1.00

9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้อง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม ก่อนนำไปทดลองใช้จริง เพื่อมาปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม เนื้อหา ความรู้ และความเหมาะสมของกิจกรรม ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

3.3.1.3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

2) สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียน โดยแบบทดสอบกำหนดให้ผู้เรียนพูดสื่อสารคำสั่งและสถานการณ์ที่กำหนด โดยแต่ละสถานการณ์ประกอบด้วย 2 บทบาท คะแนนเต็ม 20 คะแนน

3) สร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการสื่อสารของ Linder (1977) ดังนี้

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของ Linder

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	1	พูดไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักจนไม่สามารถเข้าใจได้
	2	พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ หยุดชะงักบ่อย ตะกุกตะกักไม่สามารถพูดต่อเนื่องได้
	3	พูดเป็นธรรมชาติเล็กน้อย หยุดชะงักและตะกุกตะกักเป็นบางครั้ง
	4	พูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้
	5	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	6	พูดเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น สามารถเข้าใจได้ง่าย และใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)	1	ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้
	2	เข้าใจเป็นบางคำ ไม่สามารถปะติดปะต่อได้
	3	เข้าใจเป็นบางวลี หรือกลุ่มคำ
	4	เข้าใจเป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ
	5	เข้าใจเกือบทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
	6	เข้าใจทั้งหมดที่ผู้พูดกล่าวถึง
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)	1	ไม่สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้
	2	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้น้อยมาก
	3	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้บางครั้ง
	4	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้พอประมาณ
	5	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้เกือบทั้งหมด
	6	สามารถสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด
การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	1	สื่อสารไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยค
	2	สื่อสารตามโครงสร้างประโยคได้น้อยมาก
	3	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นบางส่วน

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของ Linder (ต่อ)

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)	4	สื่อสารได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีผิดบ้างเล็กน้อย
	5	สื่อสารได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคเป็นส่วนใหญ่
	6	สื่อสารถูกต้องตามโครงสร้างประโยคทั้งหมด

4) นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำ

5) นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของคำสั่งและสถานการณ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าคำสั่งและสถานการณ์นั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าคำสั่งและสถานการณ์นั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อไม่แน่ใจว่าคำสั่งและสถานการณ์นั้นมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6) วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) และค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 ไว้ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เท่ากับ 0.60-1.00

7) จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้วนำไปใช้ในการจัดเก็บข้อมูลจริง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองและรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.4.1 ชั้นเตรียมการ

จัดกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

3.4.2 ขั้นตอนดำเนินการ

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.4.3 ขั้นตอนเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.3.1 ทำการทดลองก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบการพูด รายวิชา ภาษาจีน 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยทดสอบกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

3.4.3.2 ดำเนินการทดลองสอน 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน นักเรียนกลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.4.3.3 เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชา ภาษาจีน 2

3.4.3.4 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ให้คะแนนตามเกณฑ์ จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และสรุปผลการทดลองต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.5.1 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.5.1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของของเครื่องมือ โดยใช้สถิติพื้นฐาน

3.5.2.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X})

3.5.2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.5.3 การทดสอบสมมติฐาน

3.5.3.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้ t-test (Dependent Sample)

3.5.3.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม โดยใช้ t-test (Dependent Sample)

3.5.3.3 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม โดยใช้ t-test (Independent Sample)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.6.1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน 2 และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เครื่องมือทุกฉบับโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.90)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.6.1.2 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index) กรณีมีคุณลักษณะที่ประเมินหลายคุณลักษณะ จำนวนผู้ได้รับการประเมินหลายคนและจำนวนผู้ประเมินหลายคน คำนวณหาดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมินได้ โดยใช้สูตร ดังนี้ (Berry-Stock et al, 1996)

$$RAI = 1 - \frac{\sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^N \sum_{m=1}^M |R_{mnk} - \bar{R}_{nk}|}{KN(M-1)(I-1)}$$

RAI แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน
 R_{mnk} แทน คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ m ของผู้รับการประเมินคนที่ n ในคุณลักษณะที่ k 5 (m=1,2,3,...M; n=1,2,3,..., N และ k=1,2,3,...K)
 \bar{R}_{nk} แทน คะแนนเฉลี่ยของผู้รับการประเมินคนที่ n ในคุณลักษณะที่ k ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$\bar{R}_{nk} = \frac{\sum_{m=1}^M R_{mnk}}{M}$$

K	แทน	จำนวนคุณลักษณะที่ประเมินทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้ได้รับการประเมินทั้งหมด
M	แทน	จำนวนผู้ประเมินทั้งหมด
I	แทน	จำนวนคะแนนที่เป็นไปได้ตามเกณฑ์

3.6.2 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, น.73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, น.79)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	X	แทน	ค่าของข้อมูลแต่ละตัว
	$\sum fX$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.6.3.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดเพื่อสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม โดยใช้ t-test (Dependent Sample) ดังนี้ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2538, น.104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติทดสอบที่จะใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

n แทน เป็นจำนวนคู่

3.6.3.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดเพื่อสื่อสารภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม วิเคราะห์คำนวณหา โดยใช้ t-test (Independent Samples) โดยมีสูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, น.101)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติใช้ในการเปรียบเทียบค่าวิกฤตในการแจกแจงแบบ t เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

\bar{X}_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

\bar{X}_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม 3) เปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของวัตถุประสงค์การวิจัย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้ค่า t-test (Dependent Sample) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	n	\bar{X}	S	t	df	Sig
ก่อนเรียน	25	9.60	1.826	14.96*	24	0.000
หลังเรียน	25	14.76	3.218			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนหลังเรียน ($\bar{X}=14.76$, $S=3.218$) สูงกว่า ก่อนเรียน ($\bar{X}=9.60$, $S=1.826$) สรุปได้ว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สูงกว่าก่อนเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม โดยใช้ค่า t-test (Dependent Sample) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้
 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	n	\bar{X}	S	t	df	Sig
ก่อนเรียน	25	11.44	1.530	18.08*	24	0.000
หลังเรียน	25	18.48	2.931			

*p<0.05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีคะแนนหลังเรียน (\bar{X} =18.48, S=2.931) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} =11.44, S=1.530) สรุปได้ว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน
 ภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบ
 ปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ระหว่างการจัดการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้ค่า t-test (Independent Sample) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ระหว่างการจัดการสอนตาม
 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนรู้
 แบบปกติ

การจัดการเรียนรู้หลังเรียน	n	\bar{X}	S	t	df	Sig
การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	25	14.76	3.218	4.273*	48	0.000
การจัดการเรียนรู้ตามแนว การสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารผสมผสานเทคนิค การแบ่งกลุ่ม	25	18.48	2.931			

*p<0.05

จากตารางที่ 4.3 พบว่า คะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการ
 แบ่งกลุ่ม มีคะแนนหลังเรียน (\bar{X} =18.48, S=2.931) สูงกว่าคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนใน
 ชีวิตประจำวัน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนหลังเรียน (\bar{X} =14.76, S=3.218) สรุปได้ว่า
 ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้ตาม
 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม หลังเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบ
 ปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ การดำเนินการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนพระเทพมุนีรังษิตาภรณ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ได้นักเรียนจำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 25 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

5.1.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (\bar{X} =9.60, S =1.826) และหลังเรียน (\bar{X} =14.76, S =3.218) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อที่ 1

5.1.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม พบว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X}=11.44$, $S=1.530$) และหลังเรียน ($\bar{X}=18.48$, $S=2.931$) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2

5.1.3 การเปรียบเทียบทักษะทางการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม และการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ($\bar{X}=14.76$, $S=3.218$) และโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีคะแนน ($\bar{X}=18.48$, $S=2.931$) และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 3

5.2 การอภิปรายผล

การวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

5.2.1 จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแผนการสอนที่ครูผู้สอนกำหนด และสอนตามเนื้อหาที่จัดทำขึ้น ซึ่งมีการอภิปราย ซักถาม และการใช้สื่อการสอน (จิรัชญา ทิซัตติ, 2550, น.5) สอดคล้องกับ กรมวิชาการ (อ้างถึงใน นพนภา อออดัง, 2547, น.51) กล่าวถึงการสอนแบบปกติ ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้โดยครูเป็นผู้เตรียมการศึกษาหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะสอนจากตำรา แบบเรียน หรือหนังสืออ้างอิงต่างๆ แล้วรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดมาถ่ายทอดให้นักเรียนโดยการบรรยาย การบอก การใช้สื่อประกอบการสอน ซึ่งครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย และช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องที่ได้จากการเรียน ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน และขั้นสรุป ดังผลการวิจัยของ ปัทมา วาสสามัคคี (2558, น.65-74) เรื่อง

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำรานานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติที่นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำรานานและนิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5.2.2 จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานกับเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง สามารถคิดและออกแบบความรู้ได้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ รวมทั้งการเสนอความคิดของตนเองกับครูผู้สอน ประกอบกับการจัดการเรียนรู้โดยการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ (Littlewood, 1981) ดังผลการวิจัยของ ธนิตดา ชาตวิชรไพสิฐ; สรพล จิระสวัสดิ และ สมโภชน์ พนาवास (2561, น.257-266) ที่พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการใช้วิธีสอนแบบ PPP แตกต่างกับคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่น้อยกว่า 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุมา จารเครือ และ สมพงษ์ พันธุ์รัตน์ (2562) ที่ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่นเรศวรศึกษา พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.19 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านคิดเป็นร้อยละ 81.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

5.2.3 จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดทักษะการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ทั้งนี้เนื่องมาจากภาษาไม่ใช่เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือ ระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตาม

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และ เป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (use) โดยการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามบุคคล สถานที่ และโอกาส ตลอดจนมีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ สื่อสาร (Finocchiaro, 1982, pp.145-146) ประกอบการผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม นักเรียนได้มีการฝึกทักษะการสื่อสารพร้อมกันทั้งชั้น กลุ่มย่อย และรายบุคคล ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนได้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ประกอบด้วย 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นนำเสนอ ชั้นฝึก และชั้นนำไปใช้ และการพูดสื่อสาร ดังผลการวิจัยของ ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์ (2557) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลงานวิจัยของ ปญชรี ทองวิสุทธิ (2541, น.64) ที่ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

5.3.1.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนภาษามีความหมายกับผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่ เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ และการออกแบบกิจกรรมการใช้ภาษาควรจะทำให้มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวัน โดยจัดเตรียมการฝึกที่มีหลายลักษณะ จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสารและนำไปใช้จริงได้

5.3.1.2 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ครูควรให้โอกาสนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการออกแบบกิจกรรมการเรียน เช่น การออกแบบสถานการณ์จำลองที่สนใจ การออกแบบเกมหรือกิจกรรมหน้าชั้นเรียน ให้อิสระในการเลือกเนื้อหา เป็นต้น

5.3.1.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายและใช้การพูดภาษาจีนแบบเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนได้มีแบบอย่างในการพูด สามารถนำเทคนิควิธีการพูดไปปรับใช้ในทักษะการพูดของตนเอง มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกในการพูดอย่างไม่ขัดเขิน

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

5.3.2.1 ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานกับเทคนิคการสอนแบบอื่นๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

5.3.2.2 ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

5.3.2.3 ศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาจีนในชีวิตประจำวันในระดับชั้นอื่นๆ

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ทับสีรัก. (2559). การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กรมวิชาการ กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สกสศ. ลาดพร้าว.
- _____. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ศรุสภา ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กาญจนา จันทะดวง. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- ขวัญหทัย ทองวิวัฒน์. (2557). ผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- จิรัชญา ทิซัดดี. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบทางการเรียน วิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ เอส ที เอ ดี (STAD) กับการสอนแบบปกติ ของเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี. (สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- เฉลิม ทองนวล. (2554). คู่มือพัฒนาการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชชิง.
- ชลธิชา สว่างไตรภพ และ นันทิวัน อินหากรวด. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้ บทบาทสมมุติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร, 4, น.174 – 183.
- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). เกมภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: [ม.ป.พ.].
- ธันตดา ชาตวิชัยไพสิฐ, สรพล จิระสวัสดิ์ และ สมโภชน์ พนาवास. (2561). ผลการใช้วิธีสอนแบบ พีพีพี เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต, 14(3), น.257-266.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ธวัชร ตันตระกูล. (2555). การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
ภาษาอังกฤษ (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2545). สัมมนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม:
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพนภา อ้อกต่าง. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำและหน้าที่ของคำใน
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือกับ
เทคนิค STAD กับการเรียนการสอนแบบปกติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นภาพร บำรุงศิลป์ และ สมพร โกมารทัต. (2560). การพัฒนากิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
คำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT. วารสารศึกษาศาสตร์, 36(4), น.53-60.
- ปัญญา ทองวิสุทธิ. (2541). การเปรียบเทียบความเข้าใจและความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามกลวิธีการรู้ทางภาษากับการสอน
ตามคู่มือ. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร).
- ปัทมา วาสสามัคคี. (2559). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. วารสารวิจัยทางการ
ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 9(1), น.65-74.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: [ม.ป.พ.].
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546) การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงชั้นปีที่ 1. สกลนคร: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร.
- ภูเทพ ประภากร. (2561). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน. การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ.
- มลथा ตุ่มอ่อน. (2551). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร).
- รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละครเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: [ม.ป.พ.].
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- วรางคณา คำอัน. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์).
- วรากร แซ่พุ่น และคณะ. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 9 (ฉบับพิเศษ), น.126-136.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- วินิจ เกตุขำ และ คมเพชร ฉัตรสุกกุล. (2522). กระบวนการกลุ่มศึกษา 325. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิภาดา รัตน์วิจักขณ์. (2540). การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม เชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิรัช ลภีรัตน์กุล. (2526). **การประชาสัมพันธ์**. ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. (2536). **เทคนิคการสอนเขียนอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยจีน. (2562). **UNWTO ชี้ยอดใช้จ่ายนักท่องเที่ยวจีนช่วยขับเคลื่อนอนาคตตลาดท่องเที่ยวโลก 'โต'**. สืบค้นจาก http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/china-economic-business/result.php?SECTION_ID=464&ID=14819.
- สนธิ สัตโยภาส. (2538). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- สมถวิล ธนะโสภณ. (2528). **หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. ใน **เอกสารประกอบการสอนวิชา ทฤษฎีวิธีสอนภาษาอังกฤษ**. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมพร โกมารทัต. (2559). **รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต**. **วารสารสุทธิปริทัศน์**, 30(93). น.263-274
- สมยศ แม้นแย้ม. (2543). **ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: [ม.ป.พ.].
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภิชญา นทะมัน. (2557). **ผลของการใช้กิจกรรมเสริมทักษะเกมสแครบเบิ้ลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนอนุบาลองค์กรักษ์ (ผดุงองค์กรักษ์ประชา) จังหวัดนครนายก**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีพร ไตรจันทร์. (2557). **สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยยุคปัจจุบันของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา**. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี**, 6(2). น.195-199.

บรรณานุกรม (ต่อ)

หวัง เทียนซง. (2019). เรื่องวิจัยเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนชาวไทย.

วารสารวิจัยและพัฒนาวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 13(1)

อรอุมา จารเครือ และ สมพงษ์ พันธุ์รัตน์. (2562). การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่วัดศึกษา. รายงานการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ครั้งที่ 20 น.1751-1759.

อดิเรก นวลศรี. (2558). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1. **วารสารปัญญาภิวัฒน์, 7(1), น.150.**

อดิگانต์ ทองมาก. (2552). การใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์ จังหวัดตรัง. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

อนันตกานต์ ภูถ้ำแก้ว. (2559). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 3P ประกอบแบบฝึกทักษะ. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฮาฮีตะ ดินามอ. (2552). การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ).

Bailey, K. M., & Savage, L. (1994). **New ways in teaching speaking.** Alexandria, VA: Teachers of Other Language.

Bartz, W. H. (1979). **Teaching Oral Communication in the Foreign Language Classroom. Language in Education Theory and Practice.** Virginia: The Centre for Applied Linguistics.

Best, J. W., & Kahn, J. V. (2003). **Research in Education.** Boston: Library of Congress Cataloguing-in-Publication data.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Brown, H. Douglas. (1993). **Principles of Language learning and Teaching**. An Francisco: San Francisco State University.
- Byrne, D. (1986). **Teaching oral English**. London, Longman.
- Canale M., & Swain M. (1980). **The oretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing**. [n.p.].
- Carroll. (1982). **Testing Communicative Performance**. Oxford: Program on Press. Child Study Association of America. New York: the viking press. pp.53-55, 134-139.
- Douglas, H. B. (1987). **Principle of Language Learning and Teaching**. New Jersey: Prentice Hall.
- Finocchiaro, M., & Bonomo. (1973). **The foreign language learner : A guide for teachers**. New York, Regents.
- Finochiaro, Mary and Christopher Brumfit. (1983). **The Functional National Approach: From Theory to Practice**. New York, Oxford University Press.
- Harris, D. P. (1988). **Testing English as A second Language**. New York: Longman.
- Harmer, J. (2005) **The Practice of English Language Teaching**. London: Longman, 350, pp.14, 18, 26.
- Hymes, D. (1979). **The Communicative Approach to Language Teaching**. London: Oxford University Press.
- Jarvis.K. (1997). **Practicle in Communicative Approach Design**. London: Longman Press.
- Linder, Cathy. (1977). **Oral Communication Testing**. Illinois: National textbook.
- Read, C. (1958). **Presentation, practice and production at a glance in Matthews, A., Spratt, M and Dangerfield, L.(eds.) At the chalkface : practical techniques in language teaching**. Edinburgh: Nelson.
- Richard, M. Hodgetts. (1990). **Management : Theory, Process and Practice** (5th ed.). [n.p.].
- Littlewood, W. (1983). **Communicative Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Lynch, T. (1996). **Communication in the language classroom**. London: Oxford University Press.
- Marvin, E Shaw & Philip R Costanzo. (1982). **Theory of Social Psychology**. New York: McGraw-Hill.
- Nuansri, A. (2015). The Communicative Approach for Learning Chinese with the Total Physical Response (TPR) Method for the Grade 4 Students of Way Khu-yang, Kampheng phet Primary Education Area Office 1. **Panyapiwat Journal**, 1, 149-159. (in Thai).
- Oller, John. W. (1979). **Language Test at School**. London: Longman.
- Pualston, C. (1993). **Language regenesis : A conceptual overview of Multilingual and Multicultural Development**. [n.p.].
- Sauvignon, S. J. (1983). **Communicative competence : Theory and classroom practice texts and context in second language learning**. Massachusetts: Addison–Wesley.
- Scott. R. (1981). **Communication in the classroom**. London: Longman.
- Taylor. Roy E. (1996, March). **Assessing Oral Communication Skills Refection an Oral Examiner, World English**. [n.p.].
- Trish Baker and Jill Clark. (2009). **Cooperative learning-a double-edged sword : A cooperative learning model for use with diverse student groupings**. [n.p.].
- Ur, P. (1996). **A course in language teaching : practice and theory**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Valette, M. R. (1977). **Modern language testing**. New York: Horcourt Brace Javanovich.
- Wang Cheng-Jun. (2006). **Designing Communicative Tasks for College English Courses**. China: Chongqing Normal University & Yangtze Normal University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
- หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ดร.สุรัตน์ ขวัญบุญจันทร์ อาจารย์ประจำสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
ภาควิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. ดร.สุจินต์ หนูแก้ว อาจารย์ประจำสาขาภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
3. ดร.แสงรุ่ง พูลสุวรรณ ที่ปรึกษาสายงานวิชาการ
บริษัท อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด
4. นางสาวมนัสนันท์ ฉัตรเวชศิริ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมจีน
คณะภาษาและวัฒนธรรมจีน
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
5. นางสาวสุดาทิพย์ อารินทร์ ครูผู้สอนรายวิชาภาษาจีน
โรงเรียนดำนมะขามเตี้ยวิทยาคม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร. ๐-๒๕๕๙-๕๗๓๓

ที่ อว ๐๖๕๙.๐๒/๑๓๗๕๕ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สุรัตน์ ขวัญบุญจันทร์

เนื่องด้วย นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน เจิมโธสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะเป็นพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๒/๐๕๖๓๓

คณะกรรมการอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๓๙ หมู่ ๑ ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.สุจินต์ หนูแก้ว

เนื่องด้วย นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สริน เจิมโธสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐๒ ๕๔๙ ๕๗๑๓

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๒/๐๙๗๓๓

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๓๙ หมู่ ๓ ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี ๑๒๑๑๐

ถึง ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.แสงรุ่ง พูลสุวรรณ

เนื่องด้วย นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน เจิมโธสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐๒ ๕๔๙ ๔๗๑๓

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๒/๐๙๙๓๓

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๓๙ หมู่ ๑ ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๙๖ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวนันทน์ ฉัตรเวชศิริ

เนื่องด้วย นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดวิทยานิพนธ์ เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รสริน เจริมโธสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นียมผล)
คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐๒ ๕๔๙ ๔๗๑๓

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๔๙

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๒/ ๐ ๓๙๓๓

คณะกรรมการอำนวยการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๓๙ หมู่ ๓ ต.คลองหก อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวสุตาทิพย์ อารินทร์

เนื่องด้วย นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรสิน เจิมโธสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้แก่ นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

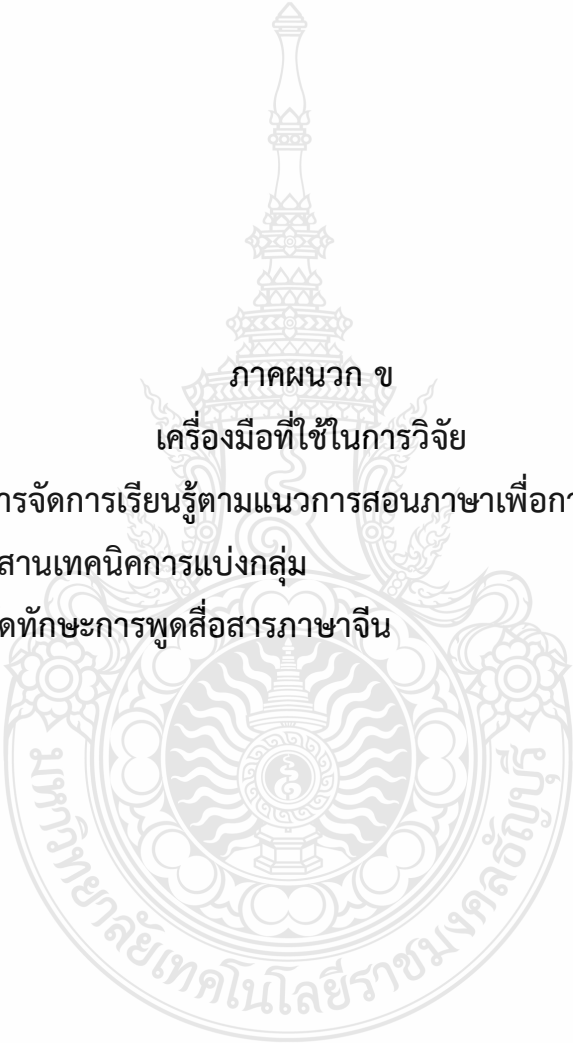
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานนท์ นิยมผล)

คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐๒ ๕๔๔ ๔๗๑๓

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๔๔

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม
- แบบวัดทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รหัสรายวิชา จ 31202

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

วิชา ภาษาจีน 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2563

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง 自我介绍

เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

บทเรียนเรื่อง 自我介绍 หรือการกล่าวทักทาย การกล่าวอำลา และการแนะนำตนเอง เนื้อหาในบทเรียนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับที่ผู้เริ่มต้นศึกษาภาษาจีน เนื่องจากเป็นประโยคพื้นฐานที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งรอบตัวที่พบเจอได้ง่าย ในบทเรียนมีการระบุโครงสร้างประโยคของการแนะนำตนเองไว้ชัดเจน ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะด้านภาษาได้ครบทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่างๆ
2. สนทนาอย่างต่อเนื่องและเขียนโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้มีทักษะการสื่อสารเกี่ยวกับการกล่าวทักทาย กล่าวอำลา และการแนะนำตนเอง
 - 1.1 ผู้เรียนพูดคำศัพท์เรื่อง การกล่าวทักทาย กล่าวอำลา และการแนะนำตนเองได้
 - 1.2 ผู้เรียนผู้เรียนพูดสนทนาเรื่อง การแนะนำตนเองได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
 - 2.1 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

5. สารการเรียนรู้

5.1 ด้านความรู้ (K)

5.1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการแนะนำตนเอง

生词 (คำศัพท์ใหม่)

nǐ hǎo
你好 (สวัสดี)

wǒ
我 (ฉัน)

nǐ
你 (คุณ, เธอ)

shé nǐ me
什么 (อะไร)

jiào
叫 (เรียก, ชื่อ)

xìng
姓 (นามสกุล, แซ่)

míng zì
名字 (ชื่อ)

zài jiàn
再见 (ลาก่อน)

tā
他 (เขาผู้ชาย)

tā
她 (เขาผู้หญิง)

lǎo shī
老师 (ครู)

nín
您 (ท่าน)

xué shēng
学生 (นักเรียน) 呢 (ละ, นะ)

lǐ míng
李明 (หลี่หมิง)

会话 บทสนทนา

nǐ hǎo wǒ jiào fēi fēi
你好，我叫飞飞。

nǐ hǎo
你好，Fèi fēi。

1

nǐhǎo nǐjiàoshénmemíngzì
你好，你叫什么名字？

nínhǎo wǒjiàofēifēi nínjiàoshénme
您好，我叫飞飞，您叫什么
míngzì
名字？

wǒshìliúlǎoshī tāxìngshénme
我是刘老师，他姓什么？

tāxìnglǐ jiàolǐmíng
他姓李，叫李明。

liúlǎoshī nínhǎo
刘老师，您好。

2

nínhǎo wǒshìfēifēi
你好，我是飞飞。

nǐhǎo fēifēi tājiàoshénmemíngzì
你好，飞飞。她叫什么名字？

tājiàosūnlì
她叫孙丽。

nínhǎo wǒjiàosūnlì
你好，我叫孙丽。

sūnlì nínhǎo
孙丽，你好。

3

zàijiàn fēifēi
再见，飞飞。

zàijiàn
再见。

4

课文 บทเรียน

wángfēifēi nǐhǎo wǒjiàofēifēi nǐjiāoshénmémíng
王飞飞：你好，我叫飞飞，你交什么名

zì
字？

lǐmíng wǒxìnglǐ jiàolǐmíng nǐxìngshénme
李明：我姓李，叫李明，你姓什么？

wángfēifēi wǒxìngwáng
王飞飞：我姓王。

5.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

- ทักษะการพูดสื่อสาร
- ทักษะการแก้ปัญหา

5.3 ด้านคุณลักษณะ (A)

- มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

6. สมรรถนะ

6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้
- มีวินัย
- มีความรับผิดชอบ

6.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้

- การเรียนรู้แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Model) ร่วมกับเทคนิคการ

แบ่งกลุ่ม

7. กิจกรรมการเรียนรู้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3P)	เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการ
<p>P (Presentation) ชั้นการนำเสนอเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ถือเป็นารเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ</p>	<p>1. เทคนิคการพูดรอบวง (Round Robin)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายจุดประสงค์การเรียนรู้ในบทเรียนเรื่อง 自我介绍 (การแนะนำตัวเอง) 2. นักเรียนฟังบทสนทนาแนะนำตนเองที่ครูอ่านเกี่ยวกับการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตัว การถาม-ตอบชื่อและนามสกุล การถามชื่อบุคคลทั่วไป บุคคลที่สามที่เป็นผู้หญิงและผู้ชาย และผู้อาวุโส 3. นักเรียนบอกคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจความหมายในบทสนทนาการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตัว โดยครูอ่านออกเสียงคำศัพท์คำศัพท์แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน จากนั้นครูให้นักเรียนเดาความหมาย หากเขาไม่ได้ ครูให้นักเรียนหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมหรือแอปพลิเคชันแปลภาษา

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3P)	เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการ
		<p>4. นักเรียนทำกิจกรรมพูดรอบวง เพื่อการออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดออกเสียงคำศัพท์ เกี่ยวกับการกล่าวทักทายและการกล่าวอำลา การแนะนำตนเองและบอกความหมายที่ละคนเวียนกันเป็นวงกลม หากนักเรียนคนใดพูดออกเสียงผิดต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด กลุ่มใดสามารถพูดได้ครบถ้วนถูกต้อง และใช้เวลาอย่างน้อยที่สุดเป็นกลุ่มที่ได้คะแนนสะสมระหว่างกลุ่ม</p> <p>5. ครูขีดเส้นใต้ประโยคในบทสนทนาการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำให้นักเรียนสังเกต แล้วให้นักเรียนช่วยกันบอกความหมายรวมทั้งสรุปโครงสร้างประโยคตามที่เข้าใจ</p>

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3P)	เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนรู้การ สอนตามกระบวนการ
		<p>6. ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค บทสนทนาเกี่ยวกับการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตนเอง และความหมายของบทสนทนาแนะนำตนเอง</p> <p>7. นักเรียนทั้งห้องพูดบทสนทนาการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา แนะนำตนเอง เกี่ยวกับแนะนำตนเอง การถาม – ตอบ ชื่อและนามสกุล การถามชื่อบุคคลทั่วไป บุคคลที่สามที่เป็นผู้หญิงและผู้ชาย และผู้อาวุโส</p>
<p>P (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ ในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของรูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูล</p>	<p>1. เทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin)</p>	<p>1. ครูอธิบายโครงสร้างประโยคสนทนาการเรื่องการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตนเองในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>2. นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงบทสนทนาการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ตามครู โดยครูเป็นผู้แก้ไขการพูดออกเสียงให้ถูกต้อง</p>

<p>การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)</p>	<p>เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม</p>	<p>กิจกรรมการเรียนการสอน ตามกระบวนการ</p>
<p>ป้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษา</p>		<p>3. นักเรียนทำกิจกรรมการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) โดยให้นักเรียนจับคู่และให้สนทนาแนะนำตนเอง ในสถานการณ์ที่มีบุคคล 2 คน หรือมากกว่า 2 คน โดยครูให้คำแนะนำในการพูด</p> <p>5. นักเรียนเขียนบทสนทนาการกล่าวทักทายและกล่าวอำลา การแนะนำตนเองในสถานการณ์ที่ได้รับ จากนั้นครูตรวจสอบความถูกต้องของประโยค</p> <p>6. ครูให้คำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องในการสนทนา</p>
<p>P (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นนี้เป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากห้องเรียนไปสู่การนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้</p>	<p>1. เทคนิค คิดเดี่ยว-คิดคู่- ร่วมกันคิด (Think-Pair- Share)</p>	<p>1. ครูให้นักเรียนจับคู่และจับสลากสถานการณ์จำลองในชีวิตประจำวันที่ครูกำหนดไว้</p> <p>2. นักเรียนแต่ละคู่ทำกิจกรรมคิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด</p> <p>3. เมื่อนักเรียนพูดเสร็จแล้วให้แต่ละคู่จับสลากสถานการณ์ใหม่ และฝึกพูดตามขั้นตอนข้อ 2 จนครบ 3 สถานการณ์</p>

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3P)	เทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอน ตามกระบวนการ
<p>ทางภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การฝึกนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนในชั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี</p>		<p>4. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมในบทเรียนเรื่องการแนะนำตัวเอง 自我介绍</p> <p>5. สรุปคะแนนจากการทำกิจกรรมและให้คะแนนนักเรียนแต่ละกลุ่ม</p>

8. สื่อการสอนและแหล่งเรียนรู้

- สลาก
- เอกสารประกอบการเรียน

9. การวัดและประเมินผล

การประเมินผล (สิ่งที่วัด)	ความสามารถและ ทักษะ	วิธีการวัดและประเมินผล		เกณฑ์การ ประเมินผล
		วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	
ด้านความรู้ (K) การบอก การ ออกเสียง คำศัพท์ การ สนทนา	- การบอกความหมาย คำศัพท์ - การพูดออกเสียง บทสนทนาใน บทเรียน	- การออกเสียง คำศัพท์ และบท สนทนา	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านทักษะ / กระบวนการ (P) - ผู้เรียนบอก ความหมาย คำศัพท์ได้ - ผู้เรียนพูดและ สนทนาเรื่องการ แนะนำตัวได้	- การแปลความหมาย ประโยค - การถาม - ตอบ เกี่ยวกับการแนะนำ ตนเอง - การพูดคำศัพท์ ประโยคหรือบท สนทนาที่มีเนื้อหา แตกต่างจากใน บทเรียน	- การระบุ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เรื่องการกล่าว ทักทาย การอำลา และการแนะนำ ตนเองได้ - ผู้เรียนสนทนา เรื่องการแนะนำ ตนเองได้	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านคุณลักษณะ (A) - การร่วม กิจกรรมใน ชั้นเรียน	ทักษะในด้านต่างๆ ที่นักเรียนแสดงออก ในชั้นเรียน	- ความกระตือ รือร้นในการร่วม กิจกรรมกลุ่ม - พูดความรู้ที่ ได้รับการ เรียนและการทำ กิจกรรม	แบบประเมิน สมรรถนะ ผู้เรียน (การร่วม กิจกรรมกลุ่ม)	ผ่านเกณฑ์ ระดับ 2 ขึ้นไป

10. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

10.1 ผลการเรียนรู้

.....
.....
.....

10.2 ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

10.3 ข้อเสนอแนะ / แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

.....
.....

ลงชื่อครูผู้สอน
(นางสาวพิทธีร์ศรี แย้มประยูร)

10.4 ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

.....
.....
.....

ลงชื่อหัวหน้ากลุ่มสาระฯ
(นางสาวมาลัยพร สระทองจันทร์)

10.5 ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....
.....

ลงชื่อ
(นางกิตธีรรา กอสุนทร)
หัวหน้าฝ่ายกลุ่มบริหารวิชาการ
วันที่..... เดือนพ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รหัสรายวิชา จ 31202
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ภาคเรียนที่ 2
เรื่อง 你今年多大

วิชา ภาษาจีน 2
ปีการศึกษา 2562
เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การถามและการบอกอายุ (你今年多大) เป็นประโยคพื้นฐานที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งรอบตัวที่พบเจอได้ง่าย ซึ่งเป็นประโยคเกี่ยวกับการถาม การบอกอายุ และระดับการศึกษา

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่างๆ
2. สนทนาอย่างต่อเนื่องและเขียนโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธใน สถานการณ์ต่างๆ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารเกี่ยวกับการถามและการบอกอายุ
 - 1.1 ผู้เรียนและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับการถามและการบอกอายุได้
 - 1.2 ผู้เรียนพูดสนทนาเกี่ยวกับการถามและการบอกอายุได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
 - 2.1 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

5. สารการการเรียนรู้

5.1 ด้านความรู้ (K)

5.1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ

生词 (คำศัพท์ใหม่)

jī nnián 今年 (ปีนี้)	duō dà 多大 (อายุเท่าไร)	suì 岁 (ปี, ขวบ)
xiǎo xué shēng 小学生 (นักเรียนชั้นประถมศึกษา)		yǒu 有 (มี)
chū zhōng shēng 初中生 (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น)		shàng 上 (เรียน)
gāo zhōng shēng 高中生 (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย)		zhī 只 (ตัว)
dà xué shēng 大学生 (นักศึกษามหาวิทยาลัย)		
wū guī 乌龟 (เต่า)	nián 年 (ปี)	
chū / gāo / dà yī 初 / 高 / 大一 (มัธยมศึกษาตอนต้น, มัธยมศึกษาตอนปลาย, มหาวิทยาลัยปี		

ที่ 1)

yī 一 (หนึ่ง)	èr 二 (สอง)	sān 三 (สาม)
sì 四 (สี่)	wǔ 五 (ห้า)	liù 六 (หก)
qī 七 (เจ็ด)	bā 八 (แปด)	jiǔ 九 (เก้า)
shí 十 (สิบ)	líng 零 (ศูนย์)	

会话 บทสนทนา

 nà gè nǚ hái jiào shén me míng zì
那个女孩叫什么名字?

 ā jiào ān nà
她叫安娜。

 tā shì nǎ guó rén?
她是哪国人?

 tā shì měi guó rén , chū shēng zài tài guó 。
她是美国人，出生在泰国。

 nà gè nán hái shì nǐ de tóng xué ma
那个男孩是你的同学吗?

 duì , tā shì wǒ de tóng xué , jiào bèi kè
对，他是我的同学，叫贝克

 bèi kè shì nǎ guó rén?
贝克是哪国人?

 tā shì tài guó rén , chū shēng zài rì běn 。
他是泰国人，出生在日本。

nǐ shì nǎ guó rén
你是哪国人？

wǒ shì zhōngguó rén nǐ ne
我是中国人，你呢？

wǒ shì tài guó rén chū shēng zài zhōngguó
我是泰国人，出生在中国。

nǐ de mā mā shì zhōngguó rén ma
你的妈妈是中国人吗？

bù wǒ bà bà shì zhōngguó rén wǒ mā mā shì tài
不，我爸爸是中国人，我妈妈是泰
guó rén
国人。

说一说 กิจกรรมการพูด

wǒ de hàn yǔ lǎo shī xìng zhāng zhāng lǎo shī de mā mā shì tài
我的汉语老师姓张。张老师的妈妈是泰
guó rén bà bà shì zhōngguó rén tā hěn piào liang yǎn jīng hěn
国人，爸爸是中国人。她很漂亮，眼睛很
dà tóu fà hěn cháng gè zǐ yě hěn gāo zhāng lǎo shī chū shēng
大，头发很长，个子也很高。张老师出生
zài běi jīng tā xǐ huān tài guó yě xǐ huān zhōngguó
在北京，她喜欢泰国，也喜欢中国。

5.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

- ทักษะกระบวนการกลุ่ม
- ทักษะการพูดสื่อสาร
- ทักษะการแก้ปัญหา

5.3 ด้านคุณลักษณะ (A)

- มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

6. สมรรถนะ

6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้
- มีวินัย
- มีความรับผิดชอบ

6.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้

- การเรียนรู้แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Model) ร่วมกับเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

7. กิจกรรมการเรียนรู้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
P (Presentation) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนถือเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ	1. เทคนิคการพูดรอบวง (Round Robin)	1. ครูแนะนำบทเรียนเรื่อง 你是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไทย) 2. นักเรียนฟังบทสนทนาเรื่อง คุณเป็นคนประเทศไทย ที่ครูอ่านเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศของบุคคลต่างๆ 3. นักเรียนบอกคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจความหมายในบทสนทนาการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ โดยครูอ่านออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน จากนั้นครูให้นักเรียนเดาความหมาย หากเดาไม่ได้ ครูให้นักเรียนหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม หรือแอปพลิเคชันแปลภาษา

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
		<p>4. นักเรียนทำกิจกรรมพูดรอบวง เพื่อการออกเสียง และจำ ความหมายของคำศัพท์ โดยแบ่ง นักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดออกเสียงคำศัพท์ เกี่ยวกับประเทศ สัญชาติ สถานที่เกิด และเพศ แล้ว บอกความหมายที่ละคนเวียนกัน เป็นวงกลม หากนักเรียนคนใดพูดออกเสียงผิดต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด กลุ่มใดสามารถพูดได้ครบถ้วน ถูกต้อง และใช้เวลาน้อยที่สุดเป็น กลุ่มที่ได้คะแนนสะสมระหว่างกลุ่ม</p> <p>5.ครูขีดเส้นใต้ประโยคในบทสนทนา การถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ ให้นักเรียนสังเกตหลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันบอกความหมาย รวมทั้งสรุปโครงสร้างประโยคตามที่เข้าใจ</p> <p>6. ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับชื่อประเทศ โครงสร้างประโยค และบทสนทนาเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ แล้วความหมายของบทสนทนา การถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ</p>

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
<p>P (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ ในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา จึ้นเน้นที่ความถูกต้องของภาษา เป็นหลัก แต่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของรูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษา</p>	<p>1. เทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสอนบทสนทนา เกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ จากนั้นให้นักเรียนอ่านตามทีละประโยค พร้อมแปลความหมายประโยคนั้นๆ 2. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มใหญ่ และพูดสนทนาโต้ตอบในชั้นเรียน โดยใช้เนื้อหาในบทเรียน 3. ครูสอนโครงสร้างประโยค และให้นักเรียนแต่งประโยค เรื่อง 你是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน) 4. นักเรียนทำกิจกรรมการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนาถามและบอกสัญชาติ สถานที่เกิด และการบอกเพศ รวมถึงการถามบุคคลอื่น โดยครูให้คำแนะนำในการพูด 6. ครูสรุปความรู้ และแก้ไขข้อผิดพลาดในการทำกิจกรรมของนักเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในขั้นต่อไป

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
<p>P (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นนี้เป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากห้องเรียนไปสู่การนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การฝึกนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี</p>	<p>1. เทคนิค คิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด (Think-Pair-Share)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำกิจกรรมคิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด เรื่องการถามสัมภาษณ์ สถานที่เกิด และบอกเพศ โดยครูให้จับบัตรคำธงชาติ หากจับได้ธงชาติของชาติใด ต้องพูดเกี่ยวกับประเทศนั้นๆ 2. เมื่อนักเรียนทุกกลุ่มพูดเสร็จแล้ว ครูให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ครูกำหนดให้ว่าเป็นคนชาติใด เป็นเพศหญิงหรือเพศชาย หากกลุ่มใดทำกิจกรรมเสร็จเร็วที่สุดจะได้คะแนนกลุ่มเพิ่ม 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมในบทเรียนเรื่อง 是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน) 4. สรุปคะแนนจากการทำกิจกรรม และให้คะแนนนักเรียนแต่ละกลุ่ม

8. สื่อการสอนและแหล่งเรียนรู้

- บัตรคำธงชาติ
- เอกสารประกอบการเรียน

9. การวัดและประเมินผล

การประเมินผล (สิ่งที่วัด)	ความสามารถและ ทักษะ	วิธีการวัดและประเมินผล		เกณฑ์การ ประเมินผล
		วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	
ด้านความรู้ (K) การบอก การออก เสียงคำศัพท์ การสนทนา	- การบอก ความหมายคำศัพท์ - การพูดออกเสียง บทสนทนาใน บทเรียน	- การออกเสียง คำศัพท์ และ บทสนทนา	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านทักษะ / กระบวนการ (P) - ผู้เรียนบอก ความหมาย คำศัพท์ได้ - ผู้เรียนพูดและ สนทนา เรื่อง การถามสัญญาชาติ สถานที่เกิด และ บอกเพศได้	-การแปล ความหมายประโยค -การถาม - ตอบ เกี่ยวกับการการถาม สัญญาชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ -การพูดคำศัพท์ ประโยคหรือบท สนทนาที่มีเนื้อหา แตกต่างจากใน บทเรียน	- การระบุ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เรื่อง การถามสัญญาชาติ สถานที่เกิด และ บอกเพศได้ - ผู้เรียนสนทนา เรื่องการถาม สัญญาชาติ สถานที่ เกิด และบอก เพศได้	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านคุณลักษณะ (A) - การร่วม กิจกรรมใน ชั้นเรียน	ทักษะในด้านต่างๆ ที่นักเรียนแสดงออก ในชั้นเรียน	- ความกระตือ รือร้นในการร่วม กิจกรรมกลุ่ม - พูดความรู้ที่ ได้รับจากการ เรียนและการทำ กิจกรรม	แบบประเมิน สมรรถนะ ผู้เรียน (การร่วม กิจกรรมกลุ่ม)	ผ่านเกณฑ์ ระดับ 2 ขึ้นไป

10. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

10.1 ผลการเรียนรู้

.....
.....
.....

10.2 ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

10.3 ข้อเสนอแนะ / แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

.....
.....
.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน

(นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร)

10.4 ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

.....
.....
.....

ลงชื่อ หัวหน้ากลุ่มสาระฯ

(นางสาวมาลัยพร สระทองจันทร์)

10.5 ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....
.....

ลงชื่อ

(นางกิตติธรา กอสุนทร)

หัวหน้าฝ่ายกลุ่มบริหารวิชาการ

วันที่..... เดือนพ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รหัสรายวิชา จ 31202
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ภาคเรียนที่ 2
เรื่อง 你是哪国人

วิชา ภาษาจีน 2
ปีการศึกษา 2562
เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

บทเรียนเรื่อง 你是哪国人(คุณเป็นคนประเทศไหน) ซึ่งเป็นการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ เนื้อหาในบทเรียนนี้มีประกอบด้วยโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งรอบตัวที่พบเจอได้ง่าย ในบทเรียนมีการระบุคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคของการถาม สัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศไว้อย่างชัดเจน ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะด้านภาษาได้ครบทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะทักษะด้านการพูด

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่างๆ
2. สนทนาอย่างต่อเนื่องและเขียนโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธใน สถานการณ์ต่างๆ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารเกี่ยวกับเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ
 - 1.1 ผู้เรียนและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศได้
 - 1.2 ผู้เรียนพูดสนทนาเกี่ยวกับเรื่องการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
 - 2.1 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

5. สารการเรียนรู้

5.1 ด้านความรู้ (K)

5.1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการถวามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ

生词 (คำศัพท์ใหม่)

nǚ há i er
女 孩 儿 (เด็กผู้หญิง)

t ó ngxué
同 学 (เพื่อนนักเรียน)

nǎ gu ó
哪 国 (ประเทศไหน)

ch ū sh ē ng
出 生 (เกิด)

z à i
在 (อยู่,ที่)

h à nyǔ
汉 语 (ภาษาจีน)

nán há i ér
男 孩 儿 (เด็กผู้ชาย)

rén
人 (คน)

màn gǔ
曼 谷 (กรุงเทพฯ)

huá yì
华 裔 (คนไทยเชื้อสายจีน)

bā l í
巴 黎 (ปารีส)

rì běn
日 本 (ประเทศญี่ปุ่น)

ji ā n á d à
加 拿 大 (ประเทศแคนาดา)

mě i gu ó
美 国 (ประเทศอเมริกา)

zh ō nggu ó
中 国 (ประเทศจีน)

t à i gu ó
泰 国 (ประเทศไทย)

y ī nggu ó
英 国 (ประเทศอังกฤษ)

fǎ gu ó
法 国 (ประเทศฝรั่งเศส)

h á ngu ó
韩 国 (ประเทศเกาหลีใต้)

à o d à l ì y à
澳 大 利 亚 (ประเทศออสเตรเลีย)

会话 บทสนทนา

 nà gè nǚ hái jiào shén me míng zì
那个女孩叫什么名字?

 ā jiào ān nà
她叫安娜。

 tā shì nǎ guó rén?
她是哪国人?

 tā shì měi guó rén , chū shēng zài tài guó 。
她是美国人，出生在泰国。

 nà gè nán hái shì nǐ de tóngxué ma
那个男孩是你的同学吗?

 duì , tā shì wǒ de tóngxué , jiào bèi kè
对，他是我的同学，叫贝克

 bèi kè shì nǎ guó rén?
贝克是哪国人?

 tā shì tài guó rén , chū shēng zài rì běn 。
他是泰国人，出生在日本。

nǐ shì nǎ guó rén
你是哪国人？

wǒ shì zhōngguó rén nǐ ne
我是中国人，你呢？

wǒ shì tài guó rén chū shēng zài zhōngguó
我是泰国人，出生在中国。

nǐ de mā mā shì zhōngguó rén ma
你的妈妈是中国人吗？

bù wǒ bà bà shì zhōngguó rén wǒ mā mā shì tài
不，我爸爸是中国人，我妈妈是泰
guó rén
国人。

说一说 กิจกรรมการพูด

wǒ de hàn yǔ lǎo shī xìng zhāng zhāng lǎo shī de mā mā shì tài
我的汉语老师姓张。张老师的妈妈是泰
guó rén bà bà shì zhōngguó rén tā hěn piào liang yǎn jīng hěn
国人，爸爸是中国人。她很漂亮，眼睛很
dà tóu fà hěn cháng gè zǐ yě hěn gāo zhāng lǎo shī chū shēng
大，头发很长，个子也很高。张老师出生
zài běi jīng tā xǐ huān tài guó yě xǐ huān zhōngguó
在北京，她喜欢泰国，也喜欢中国。

5.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

- ทักษะกระบวนการกลุ่ม
- ทักษะการพูดสื่อสาร
- ทักษะการแก้ปัญหา

5.3 ด้านคุณลักษณะ (A)

- มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

6. สมรรถนะ

6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้
- มีวินัย
- มีความรับผิดชอบ

6.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้

- การเรียนรู้แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Model) ร่วมกับเทคนิคการ

แบ่งกลุ่ม

7. กิจกรรมการเรียนรู้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
P (Presentation) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนถือเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ	1. เทคนิคการพูดรอบวง (Round Robin)	1. ครูแนะนำบทเรียนเรื่อง 你是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน) 2. นักเรียนฟังบทสนทนาเรื่องคุณเป็นคนประเทศไหนที่ครูอ่านเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่ที่เกิด และบอกเพศของบุคคลต่างๆ 3. นักเรียนบอกคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจความหมายในบทสนทนาการถามสัญชาติ สถานที่ที่เกิด และบอกเพศ โดยครูอ่านออกเสียงคำศัพท์คำศัพท์แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน จากนั้นครูให้นักเรียนเดาความหมาย หากเดาไม่ได้ ครูให้นักเรียนหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม หรือแอปพลิเคชันแปลภาษา

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
		<p>4. นักเรียนทำกิจกรรมพูดรอบวง เพื่อการออกเสียง และจำ ความหมายของคำศัพท์ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดออกเสียงคำศัพท์ เกี่ยวกับประเทศ สัญชาติ สถานที่เกิด และเพศ แล้วบอกความหมายที่ละคนเวียนกัน เป็นวงกลม หากนักเรียนคนใดพูดออกเสียงผิดต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด กลุ่มใดสามารถพูดได้ครบถ้วน ถูกต้อง และใช้เวลาน้อยที่สุดเป็นกลุ่มที่ได้คะแนนสะสมระหว่างกลุ่ม</p> <p>5. ครูขีดเส้นใต้ประโยคในบทสนทนาการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ ให้นักเรียนสังเกตหลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันบอกความหมาย รวมทั้งสรุปโครงสร้างประโยคตามที่เข้าใจ</p> <p>6. ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับชื่อประเทศ โครงสร้างประโยค และบทสนทนาเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ แล้วความหมายของบทสนทนา การถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ</p>

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
<p>P (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ ในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา จึ้นเน้นที่ความถูกต้องของภาษา เป็นหลัก แต่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของรูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษา</p>	<p>1. เทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสอนบทสนทนาเกี่ยวกับการถามสัญชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ จากนั้นให้นักเรียนอ่านตามทีละประโยค พร้อมแปลความหมายประโยคนั้นๆ 2. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มใหญ่ และพูดสนทนาโต้ตอบในชั้นเรียน โดยใช้เนื้อหาในบทเรียน 3. ครูสอนโครงสร้างประโยค และให้นักเรียนแต่งประโยค เรื่อง 你是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน) 4. นักเรียนทำกิจกรรมการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนาถามและบอกสัญชาติ สถานที่เกิด และการบอกเพศ รวมถึงการถามบุคคลอื่น โดยครูให้คำแนะนำในการพูด 6. ครูสรุปความรู้ และแก้ไขข้อผิดพลาดในการทำกิจกรรมของนักเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในขั้นต่อไป

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียนการสอนตาม กระบวนการ
<p>P (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นนี้เป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากห้องเรียนไปสู่การนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การฝึกนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี</p>	<p>1. เทคนิค คิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด (Think-Pair-Share)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำกิจกรรมคิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด เรื่องการถามสัมภาษณ์ สถานที่เกิด และบอกเพศ โดยครูให้จับบัตรคำธงชาติ หากจับได้ธงชาติของชาติใด ต้องพูดเกี่ยวกับประเทศนั้นๆ 2. เมื่อนักเรียนทุกกลุ่มพูดเสร็จแล้ว ครูให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ครูกำหนดให้ว่าเป็นคนชาติใด เป็นเพศหญิงหรือเพศชาย หากกลุ่มใดทำกิจกรรมเสร็จเร็วที่สุดจะได้คะแนนกลุ่มเพิ่ม 3. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมในบทเรียนเรื่อง 是哪儿国人? (คุณเป็นคนประเทศไหน) 4. สรุปคะแนนจากการทำกิจกรรม และให้คะแนนนักเรียนแต่ละกลุ่ม

8. สื่อการสอนและแหล่งเรียนรู้

- บัตรคำธงชาติ
- เอกสารประกอบการเรียน

9. การวัดและประเมินผล

การประเมินผล (สิ่งที่วัด)	ความสามารถและ ทักษะ	วิธีการวัดและประเมินผล		เกณฑ์การ ประเมินผล
		วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	
ด้านความรู้ (K) การบอก การออก เสียงคำศัพท์ การสนทนา	- การบอก ความหมายคำศัพท์ - การพูดออกเสียง บทสนทนาใน บทเรียน	- การออกเสียง คำศัพท์ และ บทสนทนา	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านทักษะ / กระบวนการ (P) - ผู้เรียนบอก ความหมาย คำศัพท์ได้ - ผู้เรียนพูดและ สนทนา เรื่อง การถามสัญญาชาติ สถานที่เกิด และ บอกเพศได้	- การแปล ความหมายประโยค - การถาม - ตอบ เกี่ยวกับการการถาม สัญญาชาติ สถานที่เกิด และบอกเพศ - การพูดคำศัพท์ ประโยคหรือบท สนทนาที่มีเนื้อหา แตกต่างจากใน บทเรียน	- การระบุ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เรื่อง การถามสัญญาชาติ สถานที่เกิด และ บอกเพศได้ - ผู้เรียนสนทนา เรื่องการถาม สัญญาชาติ สถานที่ เกิด และบอก เพศได้	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านคุณลักษณะ (A) - การร่วม กิจกรรมใน ชั้นเรียน	ทักษะในด้านต่างๆ ที่นักเรียนแสดงออก ในชั้นเรียน	- ความกระตือ รือร่วมในการร่วม กิจกรรมกลุ่ม - พูดความรู้ที่ ได้รับจากการ เรียนและการทำ กิจกรรม	แบบประเมิน สมรรถนะ ผู้เรียน (การร่วม กิจกรรมกลุ่ม)	ผ่านเกณฑ์ ระดับ 2 ขึ้นไป

10. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

10.1 ผลการเรียนรู้

.....
.....
.....

10.2 ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

10.3 ข้อเสนอแนะ / แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

.....
.....
.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน
(นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร)

10.4 ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

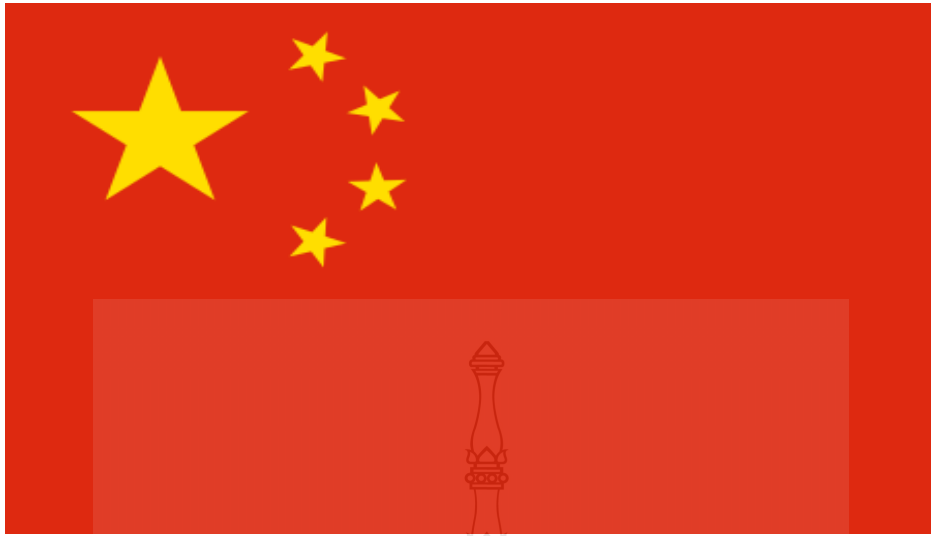
.....
.....
.....

ลงชื่อ หัวหน้ากลุ่มสาระฯ
(นางสาวมาลัยพร สระทองจันทร์)

10.5 ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....
.....

ลงชื่อ
(นางกิตธีรา กอสุนทร)
หัวหน้าฝ่ายกลุ่มบริหารวิชาการ
วันที่..... เดือนพ.ศ.....

zhōng guó

中国

tài guó

泰国

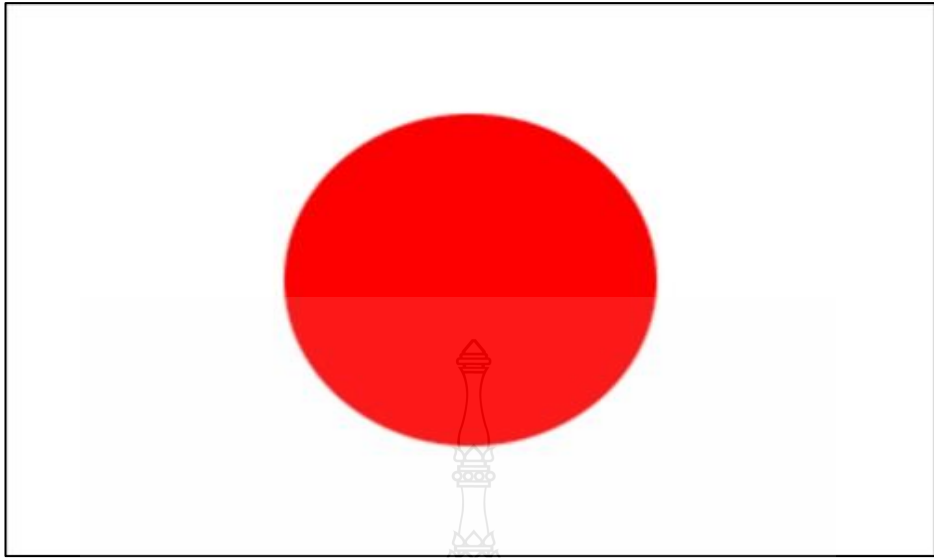
ji ā n á dà

加拿大

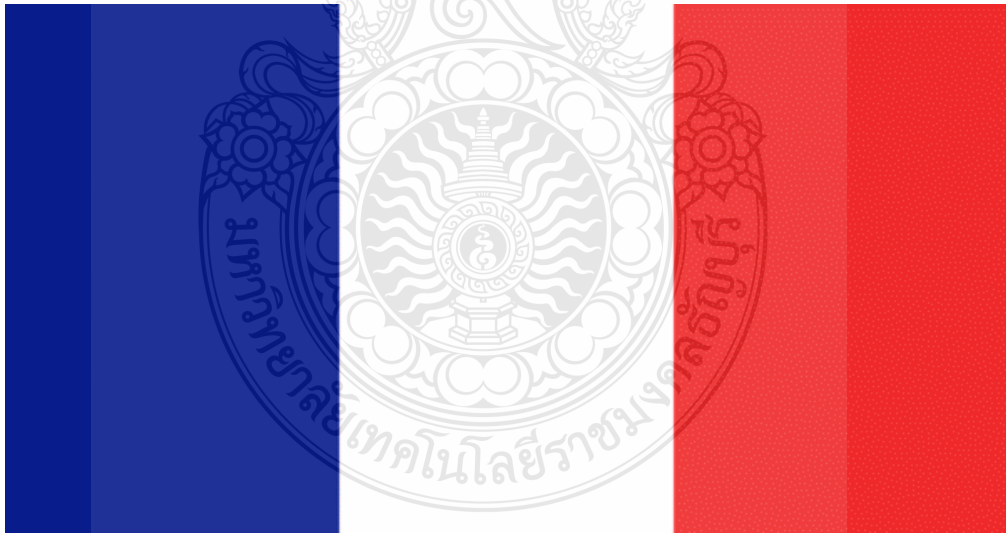
h án gu ó

韩国

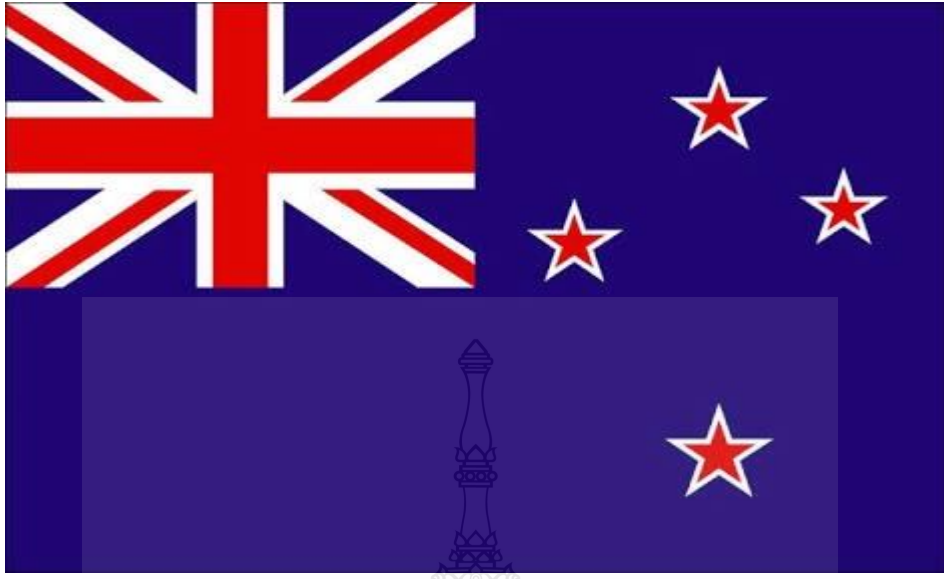
rì běn

日本

fǎ guó

法国

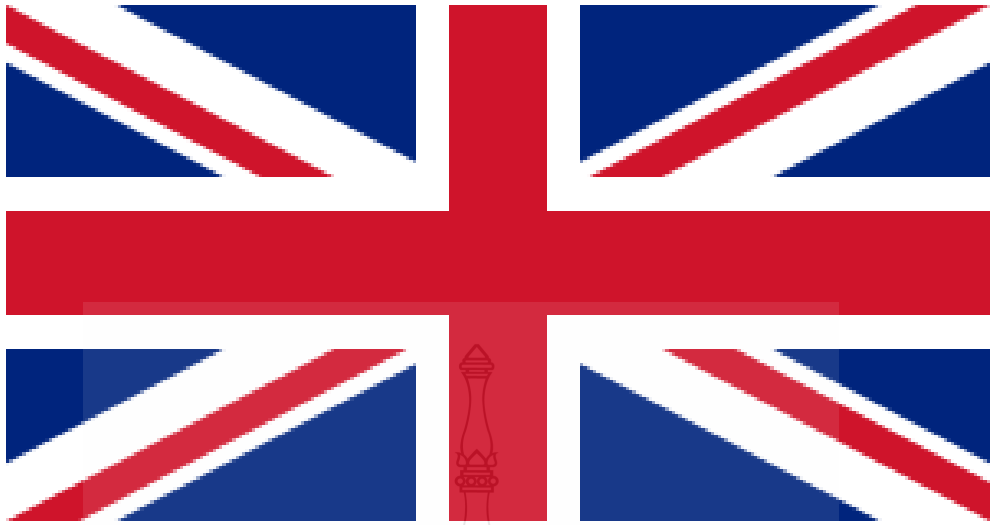
ào dà lì yà

澳大利亚

měi guó

美国

y ī ng gu ó

英国

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รหัสรายวิชา จ 31202
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ภาคเรียนที่ 2
เรื่อง 你喜欢吃什么

วิชา ภาษาจีน 2
ปีการศึกษา 2562
เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

บทเรียนเรื่อง 你喜欢吃什么 (คุณชอบทานอะไร) ซึ่งเป็นการถามและบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญ เนื้อหาในบทเรียนนี้มีประกอบด้วยโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งรอบตัวที่พบเจอเป็นประจำ ในบทเรียนมีการระบุคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคของการถามและบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญไว้อย่างชัดเจน ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะด้านภาษาได้ครบทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะทักษะด้านการพูด

2. มาตรฐานการเรียนรู้

ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายจากข้อมูลทางสื่อต่างๆ
2. สนทนาอย่างต่อเนื่องและเขียนโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว และเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีนเกี่ยวกับการถามและบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญ
 - 1.1 ผู้เรียนฟัง และเข้าใจ เกี่ยวกับการถาม การบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญได้

1.2 ผู้เรียนพูดสื่อสารเรื่องการถามและบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่
ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญได้

2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน

2.1 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

5. สาระการเรียนรู้

5.1 ด้านความรู้ (K)

5.1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการถามและบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่
ชื่นชอบ และการเชื้อเชิญ

生词 (คำศัพท์ใหม่)

吃 (กิน)	请客 (เลี้ยงแขก)	爷爷 (ปู่)
喝 (ดื่ม)	还是 (หรือว่า)	椰子 (มะพร้าว)
…汁 (น้ำ…)	桃 (ลูกท้อ)	但是 (แต่ว่า)
…干儿 (…อบแห้ง)	木瓜 (มะละกอ)	菠萝 (สับปะรด)
喜欢 (ชอบ)	汉堡 (แฮมเบอร์เกอร์)	
米饭 (ข้าวสวย)	葡萄干儿 (ลูกเกด)	榴莲 (ทุเรียน)
馒头 (หมั่นโถว)	橙汁 (น้ำส้ม)	葡萄汁 (น้ำองุ่น)

会话 บทสนทนา

xǐ huān chī shén me xǐ huān chī dàng āo ma
喜欢吃 什么? 喜欢吃 蛋糕 吗?

xǐ huān chī dàng āo xiè xiè
喜欢吃 蛋糕, 谢谢。

yé ye nǐ xǐ huan hē shé nme kě lè há i shì bī ng
 爷爷，你喜欢喝什么？可乐还是冰
 shuǐ wǒ qǐ ngkè
 水？我请客。

nǐ qǐ ngkè wǒ xǐ huā nbī ngshuǐ nǐ ne
 你请客？我喜欢冰水，你呢？

wǒ xǐ huā nhē kě lè
 我喜欢喝可乐。

nǐ xǐ huan hē shé nme yè zǐ zhī há i shì mù guā
 你喜欢喝什么？叶子汁还是木瓜

wǒ
 我...

wǒ qǐ ngkè
 我请客！

wǒ xǐ huā nhē bī ngchá yē zǐ zhī mù guā zhī
 我喜欢喝冰茶、椰子汁、木瓜汁、
 bō luó zhī
 菠萝汁...

说一说 กิจกรรมการพูด

wǒ xǐ huān chī zhōngguó de táo , dàn shì bù xǐ huān hē táozhī 。
我喜欢吃中国的桃，但是不喜欢喝桃汁。

wǒ de zhōngguó péngyou bù xǐ huān chī liúlián , dàn shì tā xǐ huān chī
我的中国朋友不喜欢吃榴莲，但是他喜欢吃
liúlián gānr 。
榴莲干儿。

5.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

- ทักษะกระบวนการกลุ่ม
- ทักษะการพูดสื่อสาร
- ทักษะการแก้ปัญหา

5.3 ด้านคุณลักษณะ (A)

- มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

6. สมรรถนะ

6.1 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- ใฝ่เรียนรู้
- มีวินัย
- มีความรับผิดชอบ

6.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้

- การเรียนรู้แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (PPP Model) ร่วมกับเทคนิคการ

แบ่งกลุ่ม

7. กิจกรรมการเรียนรู้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียน การสอนตาม กระบวนการ
<p>P (Presentation) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอเนื้อหาใหม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ถือเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ</p>	<p>1.เทคนิคการพูดรอบวง (Round Robin)</p>	<p>1. ครูแนะนำ บทเรียนเรื่อง 你 喜欢吃什么? (คุณชอบทานอะไร) จากนั้นครูถาม นักเรียนว่าชอบทาน อะไรกันบ้าง สามารถบอกชื่อ อาหารนั้นๆ เป็น ภาษาจีนได้หรือไม่ 2. นักเรียนฟังบท สนทนาเกี่ยวกับการ ถามและบอกชื่อ อาหารและเครื่องดื่มที่ พบบ่อยๆ หรือที่ ชื่น ชอบ และการ เชื้อเชิญ 3. นักเรียนบอก คำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ ความหมายในบท สนทนาการถามและ บอกชื่ออาหารและ เครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และ การเชื้อเชิญ โดยครู อ่านออกเสียงคำศัพท์</p>

<p>การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)</p>	<p>เทคนิคการแบ่งกลุ่ม</p>	<p>กิจกรรมการเรียน การสอนตาม กระบวนการ</p>
		<p>แล้วให้นักเรียนอ่าน ออกเสียงพร้อมกัน จากนั้นครูให้นักเรียน เดาความหมาย หาก เดาไม่ได้ ครูจึงให้ นักเรียนหา ความหมายคำศัพท์ จากพจนานุกรม หรือแอปพลิเคชัน แปลภาษา</p> <p>4. นักเรียนทำ กิจกรรมพูดรอบวง เพื่อการออกเสียง และจำความหมาย ของคำศัพท์ โดยแบ่ง นักเรียนออกเป็น กลุ่มๆ ละ 4-5 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม จับฉลากรูปภาพ อาหาร และพูดออก เสียงคำศัพท์ที่จับได้ และบอกความหมาย ที่ละคนเวียนกันเป็น วงกลม หากนักเรียน คนใดพูดออกเสียงผิด ต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด กลุ่มใดสามารถพูดได้</p>

<p>การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)</p>	<p>เทคนิคการแบ่งกลุ่ม</p>	<p>กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนตาม กระบวนการ</p>
		<p>ครบถ้วนถูกต้อง และ ใช้เวลาน้อยที่สุดเป็น กลุ่มที่ได้คะแนน สะสมระหว่างกลุ่ม 4. นักเรียนทั้งห้อง พูดสนทนาเรื่อง การถาม การบอก ชื่ออาหารและ เครื่องดื่มที่พบ บ่อยๆ หรือขึ้นชอบ และการ เชื่อเชิญ</p>
<p>P (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ ในลักษณะการฝึกแบบ ควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกปฏิบัติ และนำไปสู่การปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบกึ่ง ควบคุม (Semi-Controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน จดจำรูปแบบของภาษา จึงเน้นที่ ความถูกต้องของ ภาษาเป็นหลัก แต่ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจ เกี่ยวกับความหมายของภาษา และวิธีการใช้ของ รูปแบบเสียก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ เพื่อฝึก การใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ผู้สอนต้อง ให้ข้อมูลป้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษา ได้ถูกต้องหรือไม่ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษา</p>	<p>1. เทคนิคการพูดเป็น คู่ (Rally Robin)</p>	<p>1. ครูอธิบาย โครงสร้างประโยค สนทนาเกี่ยวกับการ ถาม การบอกชื่อ อาหารและเครื่องดื่ม ที่พบบ่อยๆ หรือ ขึ้นชอบ และการ เชื่อเชิญ 2. นักเรียนทั้งชั้นอ่าน ออกเสียงบทสนทนา เรื่อง 你喜欢吃什 么? (คุณชอบทาน อะไร) ตามครู โดยครู เป็นผู้แก้ไขการพูด ออกเสียงให้ถูกต้อง</p>

<p>การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)</p>	<p>เทคนิคการแบ่งกลุ่ม</p>	<p>กิจกรรมการเรียน การสอนตาม กระบวนการ</p>
		<p>3. นักเรียนทำแบบฝึกหัด และทำกิจกรรมการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) โดยให้นักเรียนจับคู่และให้สนทนาโต้ตอบเรื่องอาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือชื่นชอบ และการเชื้อเชิญ ในสถานการณ์ต่างๆ โดยครูให้คำแนะนำในการพูด</p> <p>4. นักเรียนฟังแล้วตอบคำถามเรื่องอาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือชื่นชอบ และการเชื้อเชิญ</p> <p>5. ครูสรุปความรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดในการทำกิจกรรมของนักเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในขั้นต่อไป</p>

<p style="text-align: center;">การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)</p>	<p style="text-align: center;">เทคนิคการแบ่งกลุ่ม</p>	<p style="text-align: center;">กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนตาม กระบวนการ</p>
<p>P (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นนี้เป็นขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการ ถ่ายโอนการเรียนรู้จากห้องเรียนไปสู่การนำไปใช้ในสถานการณ์จริง การ ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองสถานการณ์ หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การฝึกนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้รูปแบบภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี</p>	<p>1. เทคนิค คิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด (Think-Pair-Share)</p>	<p>1. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำกิจกรรมคิดเดี่ยว-คิดคู่-ร่วมกันคิด เรื่องการถามการบอกชื่ออาหารและเครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ หรือชิ้นชอบและการเชื้อเชิญ</p> <p>2. เมื่อนักเรียนทุกกลุ่มพูดเสร็จแล้ว ครูให้แต่ละกลุ่มร่วมกันจัดทำรายการชื่อของเพื่อจัดงานสังสรรค์ของชั้นเรียน โดยถามทุกคนในกลุ่มว่าชอบอาหารหรือเครื่องดื่มอะไร และออกมาพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มใดสามารถรวบรวมได้ครบถ้วนมากที่สุด กลุ่มนั้นจะได้คะแนนสะสมระหว่างกลุ่ม</p> <p>3. นักเรียนสรุปรายการจัดซื้ออาหารเป็นรายบุคคล</p>

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (3 P)	เทคนิคการแบ่งกลุ่ม	กิจกรรมการเรียน การสอนตาม กระบวนการ
		4. ครูและนักเรียน ร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้ จากการทำกิจกรรมใน บทเรียนเรื่อง 你喜欢吃什么? (คุณชอบทานอะไร) 5. สรุปคะแนนจาก การทำกิจกรรมและ ให้คะแนนนักเรียน แต่ละกลุ่ม

8. สื่อการสอนและแหล่งเรียนรู้

- บัตรคำอาหารและเครื่องดื่ม
- เอกสารประกอบการเรียน
- ตารางการจัดซื้ออาหาร

9. การวัดและประเมินผล

การประเมินผล (สิ่งที่วัด)	ความสามารถและ ทักษะ	วิธีการวัดและประเมินผล		เกณฑ์การ ประเมินผล
		วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	
ด้านความรู้ (K) การบอก การออก เสียงคำศัพท์ การ สนทนา	- การบอก ความหมายคำศัพท์ - การพูดบท สนทนาในบทเรียน	- การออกเสียง คำศัพท์ และ บทสนทนา	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
ด้านทักษะ / กระบวนการ (P) - ผู้เรียนบอก ความหมาย คำศัพท์ได้ - ผู้เรียนพูดและ สนทนาเรื่องการ ถามและบอก ชื่ออาหารและ เครื่องดื่มที่พบ	- การแปล ความหมายประโยค - การถาม - ตอบ เกี่ยวกับการถาม และบอกชื่ออาหาร และเครื่องดื่มที่พบ บ่อยๆ หรือที่ชื่นชอบ และการเชื่อเชิญ - การพูดประโยค หรือบทสนทนาที่มี เนื้อหาแตกต่างจาก	- การระบุโครงสร้าง ไวยากรณ์เรื่องการ ถามและบอกชื่อ อาหารและเครื่องดื่ม ที่พบบ่อยๆ หรือที่ ชื่นชอบ และการ เชื่อเชิญได้ - ผู้เรียนสนทนา เรื่องการถามและ บอกชื่ออาหารและ เครื่องดื่มที่พบ	แบบประเมิน การพูด	ผ่านเกณฑ์ การประเมิน ร้อยละ 70
บ่อยๆ หรือที่ ชื่นชอบ และการ เชื่อเชิญได้ - การทำแบบฝึกหัด	ในบทเรียน	บ่อยๆ หรือที่ ชื่นชอบ และการ เชื่อเชิญได้ - การพูดสรุปการ จัดซื้อรายการ อาหาร		
ด้านคุณลักษณะ (A) - การร่วม กิจกรรมใน ชั้นเรียน	ทักษะในด้านต่างๆ ที่นักเรียนแสดง ออกในชั้นเรียน	- ความกระตือรือร้น ในการร่วมกิจกรรม กลุ่ม - พุดความรู้ที่ได้รับ จากการเรียนและ การทำกิจกรรม	แบบประเมิน สมรรถนะ ผู้เรียน (การร่วม กิจกรรมกลุ่ม)	ผ่านเกณฑ์ ระดับ 2 ขึ้นไป

10. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

10.1 ผลการเรียนรู้

.....
.....
.....

10.2 ปัญหา / อุปสรรค

.....
.....
.....

10.3 ข้อเสนอแนะ / แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

.....
.....
.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน
(นางสาวพิทยรัศมี แยมประยูร)

10.4 ความเห็นของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

.....
.....
.....

ลงชื่อ หัวหน้ากลุ่มสาระฯ
(นางสาวมาลัยพร สระทองจันทร์)

10.5 ความเห็นของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....
.....

ลงชื่อ
(นางกิตธีรา กอสุนทร)

หัวหน้าฝ่ายกลุ่มบริหารวิชาการ

วันที่..... เดือน พ.ศ.....

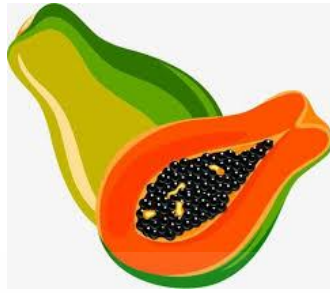
汉堡

mǐ fàn
米饭

mán tóu
馒头

mù guā

木瓜

bō luó

菠萝

chéng zhī

橙汁

pú táo zhī
葡萄汁

yē zi
椰子

bīng chá
冰茶

liú lián

榴莲

táo

桃

pú táo gān ér

葡萄干儿

แบบทดสอบก่อนเรียน
เรื่อง ทักษะการพูดภาษาจีน

tīnghòuchóng fù
听后重复 ฟังแล้วพูดซ้ำประโยค

1. wǒ nǚ ér bā suì le
我女儿八岁了。
2. tā ài chī shuǐ guǒ
他爱吃水果。
3. zhè ge diàn nǎo shì wǒ de
这个电脑是我的。
4. xià wǔ wǒ qù mǎi huǒ chē piào
下午我去买火车票。
5. wǒ bù rèn shi tā
我不认识他。
6. yì nián yóu shí èr gè yuè
一年由十二个月。
7. tā zhù zài xué xiào lǐ
他住在学校里。
8. tā men xīng qī yī kǎo shì
他们星期一考试。
9. wǒ men zuò chū zū chē qù ba
我们做出租车去吧。
10. míng tiān shì tā de shēng rì
明天是她的生日。
11. tā méi qù yī yuàn
她没去医院。
12. xiàn zài jiǔ diǎn bàn le
现在九点半了。
13. huān yíng xià cì zài lái
欢迎下次再来。
14. nǐ chàng dé fēi cháng hǎo
你唱得非常好。
15. tā de fáng jiān hǎo shì qī líng sì
他的房间好事七零四。

tīnghòuhuí dáwèntí

听后回答问题 ฟังแล้วตอบคำถาม

nǐ hǎo nǐ jiàoshénmemíngzì
16 . 你好，你叫什么名字？

tā xìng shénme
17 . 他姓什么？

wǒ shì lǐ lǎoshī nǐ ne
18 . 我是李老师，你呢？

nǐ jīnniánduō dà
19 . 你今年多大？

nǐ shì gāozhōngshēngma
20 . 你是高中生吗？

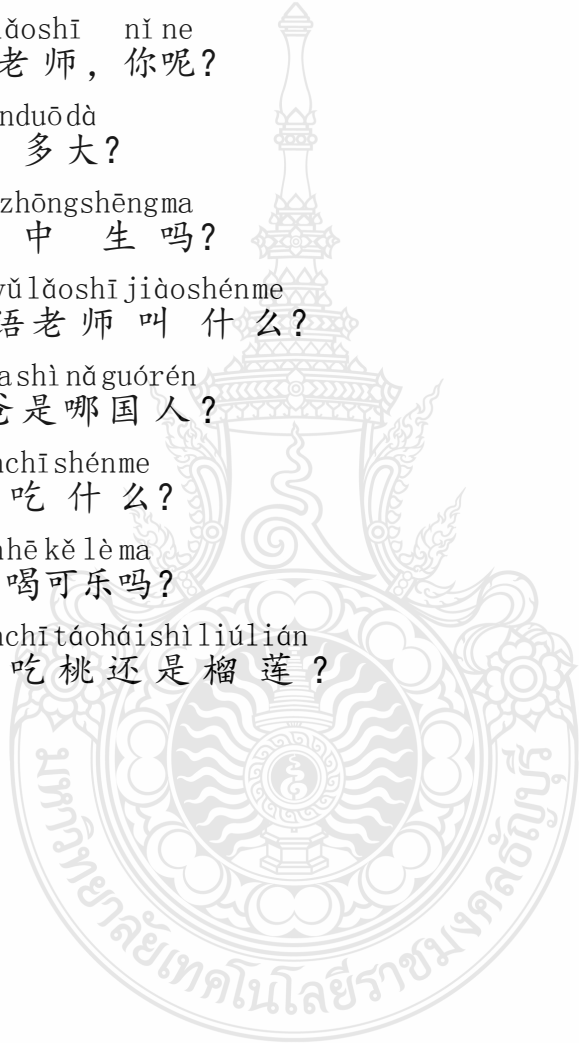
nǐ de hànyǔ lǎoshī jiào shénme
21 . 你的汉语老师叫什么？

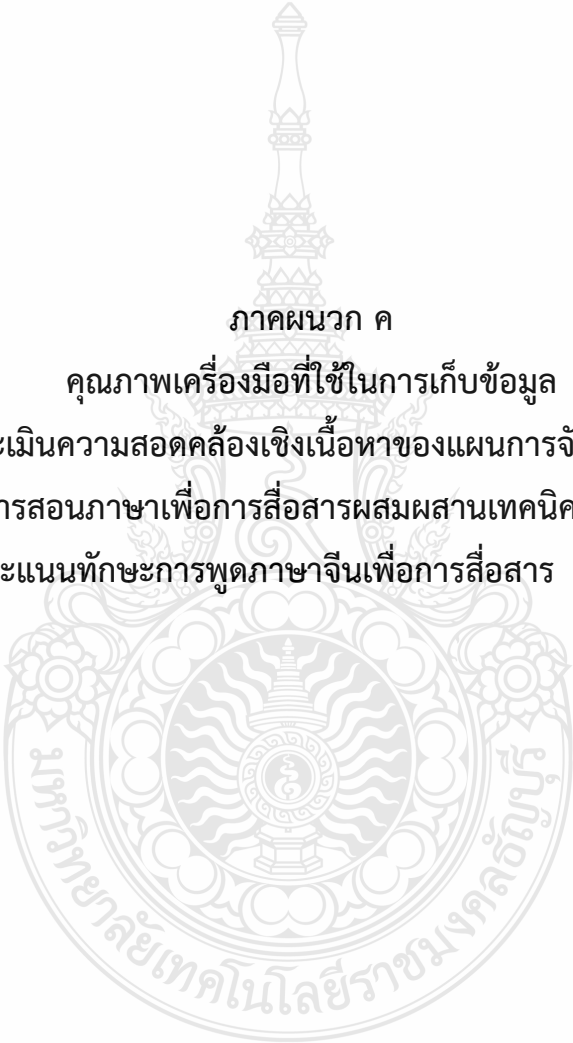
nǐ de bà bashì nǎ guó rén
22 . 你的爸爸是哪国人？

nǐ xǐ huān chī shénme
23 . 你喜欢吃什么？

nǐ xǐ huān hē kě lè ma
24 . 你喜欢喝可乐吗？

nǐ xǐ huān chī táo hái shì liú lián
25 . 你喜欢吃桃还是榴莲？

ภาคผนวก ค

คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

- ผลการประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม
- แบบสรูปคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ผลการประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 自我介绍								
1	ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2	เหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
4	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัดด้านพุทธิพิสัย	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
5	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัดด้านทักษะพิสัย	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
6	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัดด้านจิตพิสัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
8	ระบุขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครบตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามรูปแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
10	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	ลักษณะของสื่ออุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	+1	+1	0	+1	0.60	ใช้ได้
12	สื่อและอุปกรณ์สามารถกระตุ้นความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
13	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัย	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
14	การวัดและประเมินผลเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
15	รูปแบบการวัดผลประเมินผลมีความถูกต้องและเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
16	การกำหนดเกณฑ์พิจารณาการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมกับกับผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
17	มีรูปแบบการบันทึกเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
18	รูปแบบการบันทึกครอบคลุมครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
19	รูปแบบการบันทึกสามารถระบุ ปัญหา/อุปสรรคที่พบ เพื่อใช้ ในการพัฒนาการจัดกิจกรรม ในครั้งต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 你今年多大								
1	ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2	เหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
4	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านพุทธิพิสัย	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
5	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านทักษะพิสัย	+1	-1	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
6	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านจิตพิสัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
8	ระบุขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนครบตามขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	การดำเนินกิจกรรมการเรียน การสอนตรงตามรูปแบบ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วย รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการ แบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
10	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	ลักษณะของสื่ออุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	+1	+1	0	+1	0.60	ใช้ได้
12	สื่อและอุปกรณ์สามารถกระตุ้นความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
13	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัย	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
14	การวัดและประเมินผลเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
15	รูปแบบการวัดผลประเมินผลมีความถูกต้องและเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
16	การกำหนดเกณฑ์พิจารณาการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมกับกับผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
17	มีรูปแบบการบันทึกเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
18	รูปแบบการบันทึกครอบคลุมครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
19	รูปแบบการบันทึกที่สามารถระบุ ปัญหา/อุปสรรคที่พบ เพื่อใช้ ในการพัฒนาการจัดกิจกรรม ในครั้งต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 你是哪国人								
1	ครอบคลุมจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2	เหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	0	-1	+1	+1	+1	0.40	
4	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านพุทธพิสัย	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
5	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านทักษะพิสัย	+1	-1	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
6	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านจิตพิสัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
8	ระบุขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนครบตามขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	การดำเนินกิจกรรมการเรียน การสอนตรงตามรูปแบบขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
10	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	ลักษณะของสื่ออุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	+1	+1	0	+1	0.60	ใช้ได้
12	สื่อและอุปกรณ์สามารถกระตุ้นความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
13	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัย	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
14	การวัดและประเมินผลเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้	0	-1	+1	+1	+1	0.40	
15	รูปแบบการวัดผลประเมินผลมีความถูกต้องและเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
16	การกำหนดเกณฑ์พิจารณาการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมกับกับผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
17	มีรูปแบบการบันทึกเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
18	รูปแบบการบันทึกครอบคลุมครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
19	รูปแบบการบันทึกที่สามารถระบุ ปัญหา/อุปสรรคที่พบ เพื่อใช้ ในการพัฒนาการจัดกิจกรรม ในครั้งต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 你喜欢吃什么								
1	ครอบคลุมจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2	เหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	0	-1	+1	+1	+1	0.40	
4	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านพุทธิพิสัย	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
5	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านทักษะพิสัย	+1	-1	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
6	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการที่วัด ด้านจิตพิสัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ตรงตามวัตถุประสงค์	+1	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
8	ระบุขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนครบตามขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9	การดำเนินกิจกรรมการเรียน การสอนตรงตามรูปแบบขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
10	ระยะเวลาที่กำหนดมีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11	ลักษณะของสื่ออุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	+1	+1	0	+1	0.60	ใช้ได้
12	สื่อและอุปกรณ์สามารถกระตุ้นความสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
13	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัย	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
14	การวัดและประเมินผลเหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
15	รูปแบบการวัดผลประเมินผลมีความถูกต้องและเหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม	0	-1	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
16	การกำหนดเกณฑ์พิจารณาการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมกับกับผู้เรียน	0	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
17	มีรูปแบบการบันทึกเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
18	รูปแบบการบันทึกครอบคลุมครบถ้วน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่า ioc	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
19	รูปแบบการบันทึกที่สามารถระบุ ปัญหา/อุปสรรคที่พบ เพื่อใช้ ในการพัฒนาการจัดกิจกรรม ในครั้งต่อไป	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบสรุประเมินทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

ก่อนเรียน

ความสามารถ	ระดับคะแนน	สรุปผล
ความคล่องแคล่ว (Fluency)		
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)		
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)		
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)		

หลังเรียน

ความสามารถ	ระดับคะแนน	สรุปผล
ความคล่องแคล่ว (Fluency)		
ความเข้าใจง่าย (Comprehensibility)		
ปริมาณการสื่อสาร (Amount of communication)		
คุณภาพของการสื่อสาร (Quality of communication)		

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวพิทยรัศม์ แยมประยูร
วัน เดือน ปีเกิด	13 พฤศจิกายน 2533
ที่อยู่	203 หมู่ที่ 6 ตำบลวังขนาย อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี 71110
การศึกษา	ปริญญาตรี การศึกษบัณฑิต สาขาการสอนภาษาต่างประเทศ (การสอนภาษาจีน) มหาวิทยาลัยบูรพา B.A. Chinese Language and Literature (Teacher Training Orientation) Beijing Union University, P.R. China
ประสบการณ์ทำงาน	
พ.ศ.2557 - 2558	โรงเรียนสายปัญญารังสิต อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
พ.ศ.2558 - 2560	โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี
พ.ศ.2560 - ปัจจุบัน	โรงเรียนพระแต่นดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
โทรศัพท์	080 2715008
อีเมล	Pittayarat_y@mail.mutt.ac.th